XVIII. évfolyam 37. szám. **Ára: 1 forint** *1962. szeptember 13*

Ludas Matyi

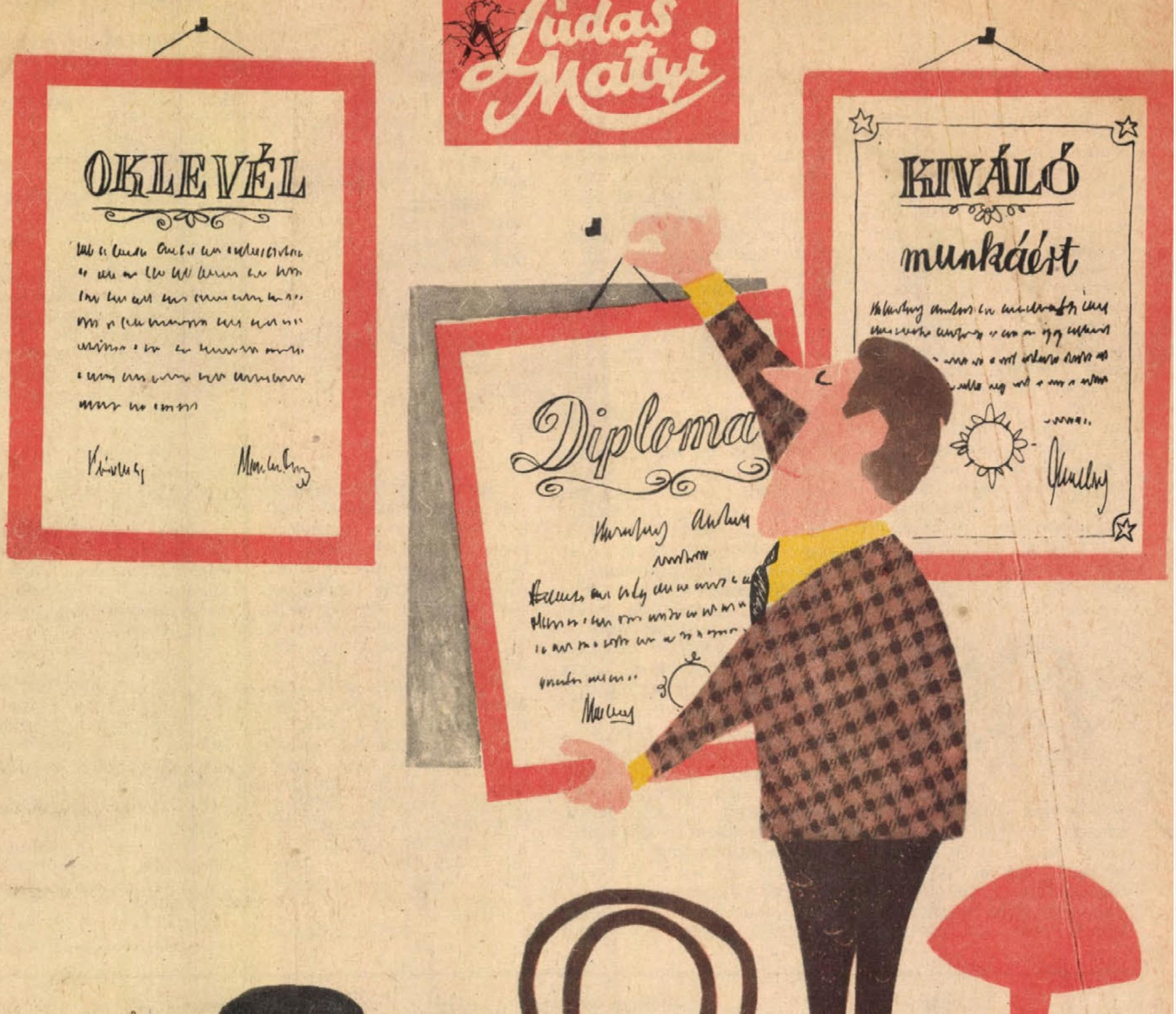
OKLEVÉL
Diploma
KIVÁLÓ
munkáért
Pusztai

Rokonszenves személyi kultusz...

Pusztai Pál rajza

ŐSZI MERENGÉS

Elemér ránézett a naptárra és elhatározta, hogy krémszínű santungöltönyét beadja a tisztítóba. Krémszínű? Inkább szürkének, vagy tarkabarkának lehetett mondani. Az ejtőernyősök leopárd-uniformisában kevesebb folt akad, mint ebben a nyáron viselt ruhában. Elemér elmerengve nézte a pecséteket. Búcsúzott tőlük.

Sorban végigsimogatta a foltokat, valamennyihez kedves emlék fűzte. Íme ez a hajnalpírban játszadozó bélyeg a bal mellén. Mintha ma lett volna! Villamoson utazott. Felszállt egy tündéri kislány, felkontyolt hajjal, bokorugró szoknyában. Liliomkezében málnafagylaltot tartott. Elegánsan emelte a szájához a tölcsért, mint egy pohár gyöngyöző pezsgőt. Közel simult Elemérhez. Igaz, sokan utaztak a villamoson, de talán akkor is a közelébe férkőzött volna, ha kettesben állnak a peronon. A kalauznő durván rászólt a tüneményre: „A kocsiban nem szabad fagylaltot enni.” A lány megremegett, a fagylalt még jobban, és egy piros cseppje odapattant Elemérre. Mint vérvörös vallomás, úgy ült a szíve fölött. Úgy ül ma is, csak valamivel halványabban.

A közlekedésre emlékeztette a szomszéd folt is, a bal karján. Ülőhelyet kapott az autóbuszban. Büszkén támaszkodott neki a kényelmes támlának. Amikor leszállt, az utcán találkozott egy ismerősével, aki kíváncsian kérdezte: „Hol szerezted a könyöködön ezt a csúnya foltot?”

Pompás lakomák, régen elfelejtett ízek édes emlékét hozták vissza egyes pecsétek. Ízlett a marhapörkölt a kis budai vendéglőben. Élvezettel tűzött villájára egy különösen zaftosnak ígérkező darabot. Útközben a szája felé, a finom falat megtagadta az engedelmességet, visszapottyant a tányérra és a kívánatos lé nyakonöntötte Elemért.

De az üzemi étkező is szerepet kapott a nyári emlékezésben. Mariska a legügyetlenebb kiszolgálólány képességeit túlszárnyaló mennyiségben hordta körül a paradicsomsalátát. Egy tányérka felborult és pont Elemér ölébe hullott.

„Ó, bocsánat” — rebegte Mariska. „Sebaj!” — igyekezett jóképet vágni Elemér, mert gyorsan rájött, hogy szüksége van Mariska jóindulatára.

És az a kedves teherautósofőr a júliusi zivatarban! Micsoda pontos, mondhatni radar-irányítással fröcskölte le kabátja jobb oldalát jóféle locs-poccsal!

Öngólokban is bővelkedett. Csengő barackot árultak az utcán, hamvasat, mint a mesében. Vásárolt belőle, és nem tudott ellenállni gömbölyű formáinak, már az utcán beleharapott. A barack visszaharapott: ott maradt a nyoma a zakó középső gombja körül.

Minden folttól elköszönt. Mindegyikről tudta, honnan származott. De nini, micsoda hamuszínű pecsét díszeleg itt a térd körül, saját árnyékával körülvéve? Hol szerezte? Sehogysem jutott az eszébe. Aztán felderült, egyszerre rájött, hogy az utolsó nagy foltot még tavaly hagyta benne a tisztító.

Stella Adorján

Pesti TUDÓSÍTÓNKTÓL

A Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsának, a Biztonsági Tanács és a Fővárosi Tanács megnyilatkozásain kívül nagy érdeklődéssel fogadtam az Öltözködési Tanács téziseit is a jövő évi divatról.

A szakszerűség ezoterikus nyelvezetétől elbájolva olvastam, hogy a férfidivatban továbbra is *„uralkodó lesz a fregoli hatású double, viszont a nyári zakó újszerű, rever nélküli, nyakig érő kivágással készül, s ezenkívül a rever minden esetben kis formátumú és magasan elhelyezett”.*

Ugyanakkor azonban feltámadt bennem a dac is. Elhatároztam, hogy mégsem fogadom el az Öltözködési Tanács tanácsait, egyénien fogok öltözködni és nagy formátumú revert fogok alkalmazni, olyan alacsonyan elhelyezve, ahogy az emberileg egyáltalán lehetséges.

*

A vadászidényről ezt az üdítő mondatot olvastam: *„A kaszópusztai rezervátumban húsz golyóérett szarvasbika várja a vadászokat.”*

Elképzelem, milyen türelmetlenül várják a vadászokat ezek a szarvasbikák. Ha ugyanis valaki golyóérett, már alig várja, hogy lelőjék.

f. l.

Ínyenc

Ifj. Barát József rajza

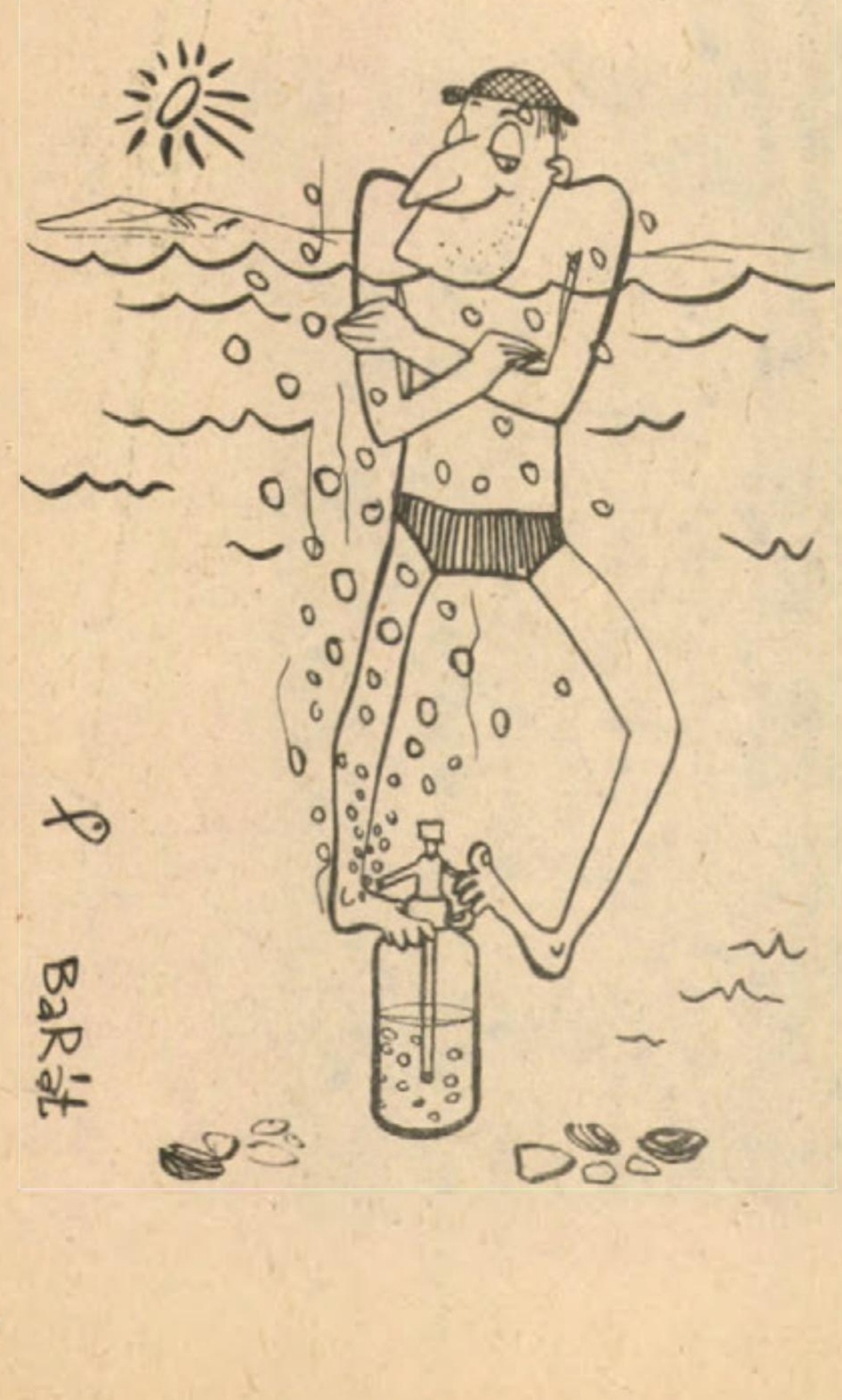

Telefon-virágszolgálat

Kaján Tibor rajza

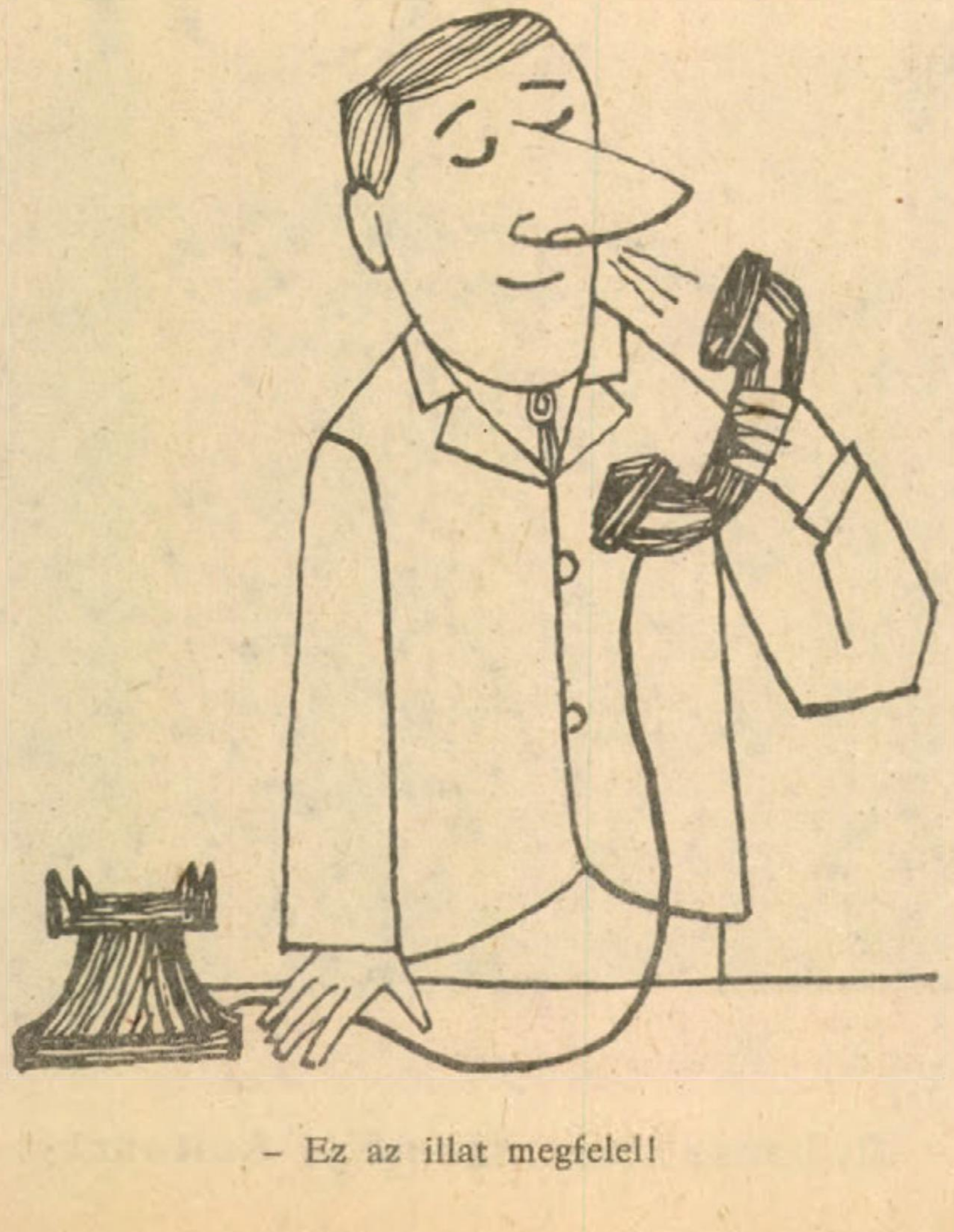

– Ez az illat megfelel!

Biztos siker

Pusztai Pál rajza

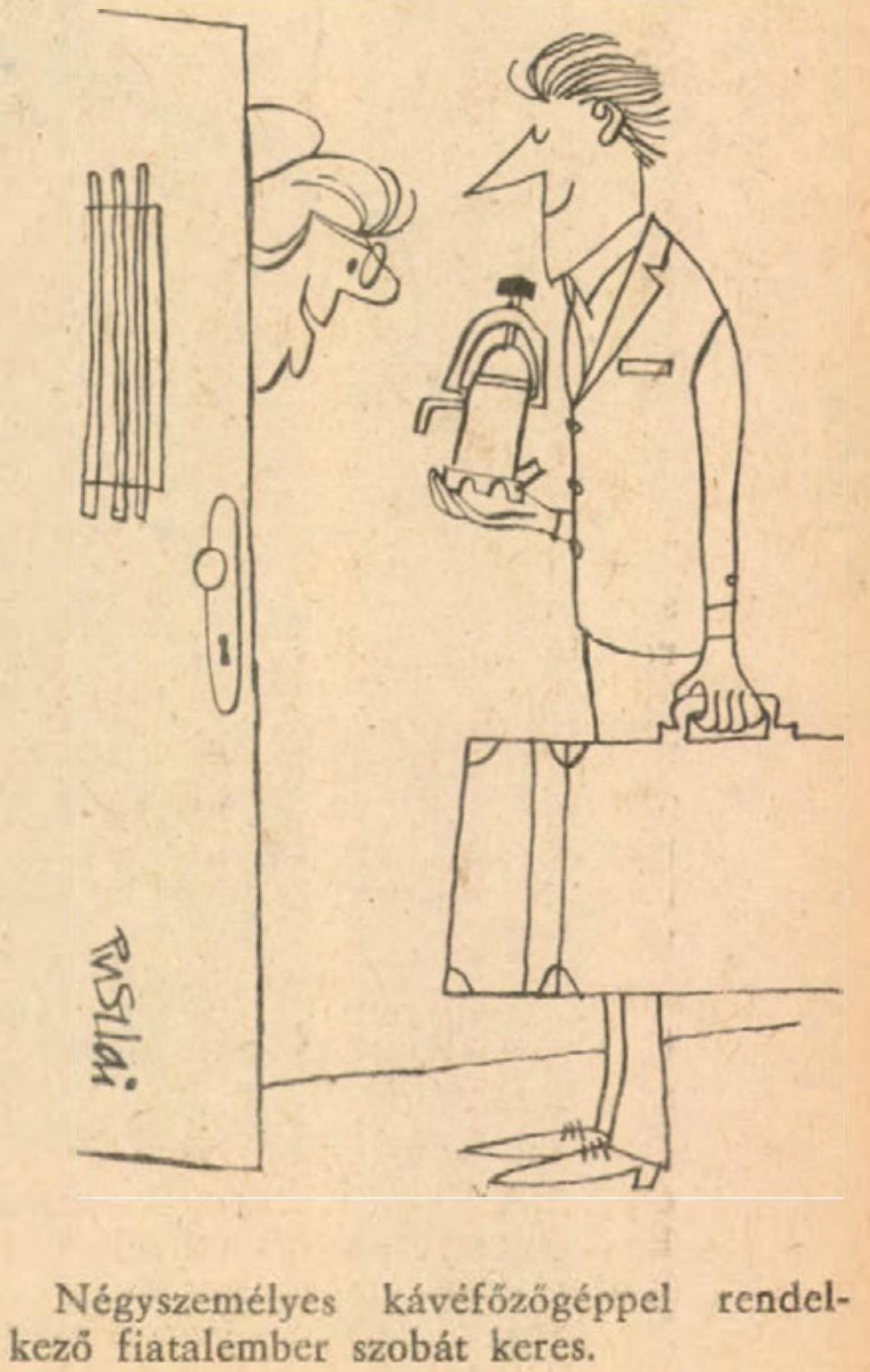

Négyszemélyes kávéfőzőgéppel rendelkező fiatalember szobát keres.

Ábrándozás

— Olvasta? — dugta dühösen orrom alá az újságot Kompolti, és rábökött egy cikkre. — Kiírták az illető teljes családnevét, keresztnevét. Sőt. Könyörtelenül megnevezik volt munkahelyét, hivatali beosztását is. Így aztán az olvasó rögtön és minden kétséget kizáróan megtudja: kiről van szó. Hát mondja, van ezeknek szívük? Még manapság is lehet ilyen lelketlenül bánni a kisemberrel?

— Hogyan? — kérdeztem elképedve. — Miféle kisemberről beszél? Hisz ebben a tudósításban egy magasrangú tisztviselő szerepel, aki újítások ürügyén százezreket juttatott ivócimboráinak az állam pénzéből, amazok pedig *baráti ajándékokkal* viszonozták *szívességét.* Kiírták a nevét! Na és? Ezt a nevet nem az újságíró szennyezte be a tollával, hanem a galád tetteivel — a viselője.

— Szavak, szavak — legyintett Kompolti ingerülten. — Egyébként is, teljes köztünk a félreértés. Én magamat sajnálom, nem őt. Én vagyok a megbántott kisember, meg a hozzám hasonlók, kiknek üdítő álmodozásait zúzzák halomra az effajta agyonkonkretizált riportok.

— Mit csinálnak? — hebegtem. — Mit csinálnak a maguk micsodáival ezek a micsodák?

— Szétzúzzák — felelte. — Azt is megmagyarázom, miért. Emlékezzék csak, hogyan írtak az újságok régebben — teszem azt — egy gyárigazgatóról, vagy fontos beosztású hivatalnokról, aki valami nagy disznóságot követett el? Nos, hogyan?

— Nem tudom — válaszoltam tétován. — Írtak róluk egyáltalán?

— Írtak bizony. De csakis elvi szinten! Elítélő jelzőkkel nem takarékoskodtak akkor sem, de a neveket, a helyszínt titokban tartották.

— Igaza van — bólintottam. — Magának ez a módszer tetszett?

— De még mennyire — élénkült fel Kompolti. — Egy ilyen cikk olvasásakor feldobogott a magamfajta kisember szíve. Véremet kellemes izgalom pezsdítette fel. Kényelmesen hátradőltem karosszékemben, behunytam szemeim és álmodozni kezdtem.

Először mindenkori főnökömet helyeztem a többismeretlenes leleplező riport negatív hősének szerepébe s kipróbáltam rajta az újságíró valamennyi elmarasztaló jelzőjét. Mindig ráillettek. Aztán sorra vettem hasonló beosztású ismerőseimet, azoknál is mindig minden egyezett. Elképzeltem őket rabruhában a törvényszéki tárgyaláson, megtörve az ügyész vádoló szavaitól. Lelki szemeimmel láttam őket vasrácsos magánzárkában, meg körsétán a börtönudvaron. Feledhetetlen percek voltak ezek. Hogy másnap kiderült, nem róluk van szó? Mit érdekelt az akkor már engem? Vártam a következő elvi cikket s vele az ábrándozás újabb gyönyöreit. Hát ettől fosztanak meg mostanában.

Szerencsére a monogramos módszer még tartja magát. Tudja, amikor kezdőbetűkkel jelzik a nevet s az olvasóra bízzák, totózza ki. Bár a képzelőerő szabad szárnyalása itt már némiképp korlátozott, mégis ezerszer jobb, mint ez a mai.

— Egyébként kinyomoztam — jegyezte meg Kompolti felemelkedve székéről —, hogy ki az a fejes, aki erőlteti ezt a konkrétságot. Egyik minisztériumunkban dolgozik. Felfuvalkodott, nagyképű alak. Megjátssza a puritánt.

— Egy pillanatra! — szóltam utána. — Elárulná, kiről van szó?

— L. B. — súgta vissza a presszó ajtajából s magamra hagyott.

— L. B. — tűnődtem magamban s behunyva szemem, kényelmesen hátradőltem a karosszékben. Kellemes bizsergés járta át egész testemet. — Lássuk csak... Felfuvalkodott. Nagyképű. Megjátssza a puritánt. Minisztériumban dolgozik... Hát ez csakis a Lontauer Béla lehet... Vagy talán a Liptószegi Bálint?...

Kürti András

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

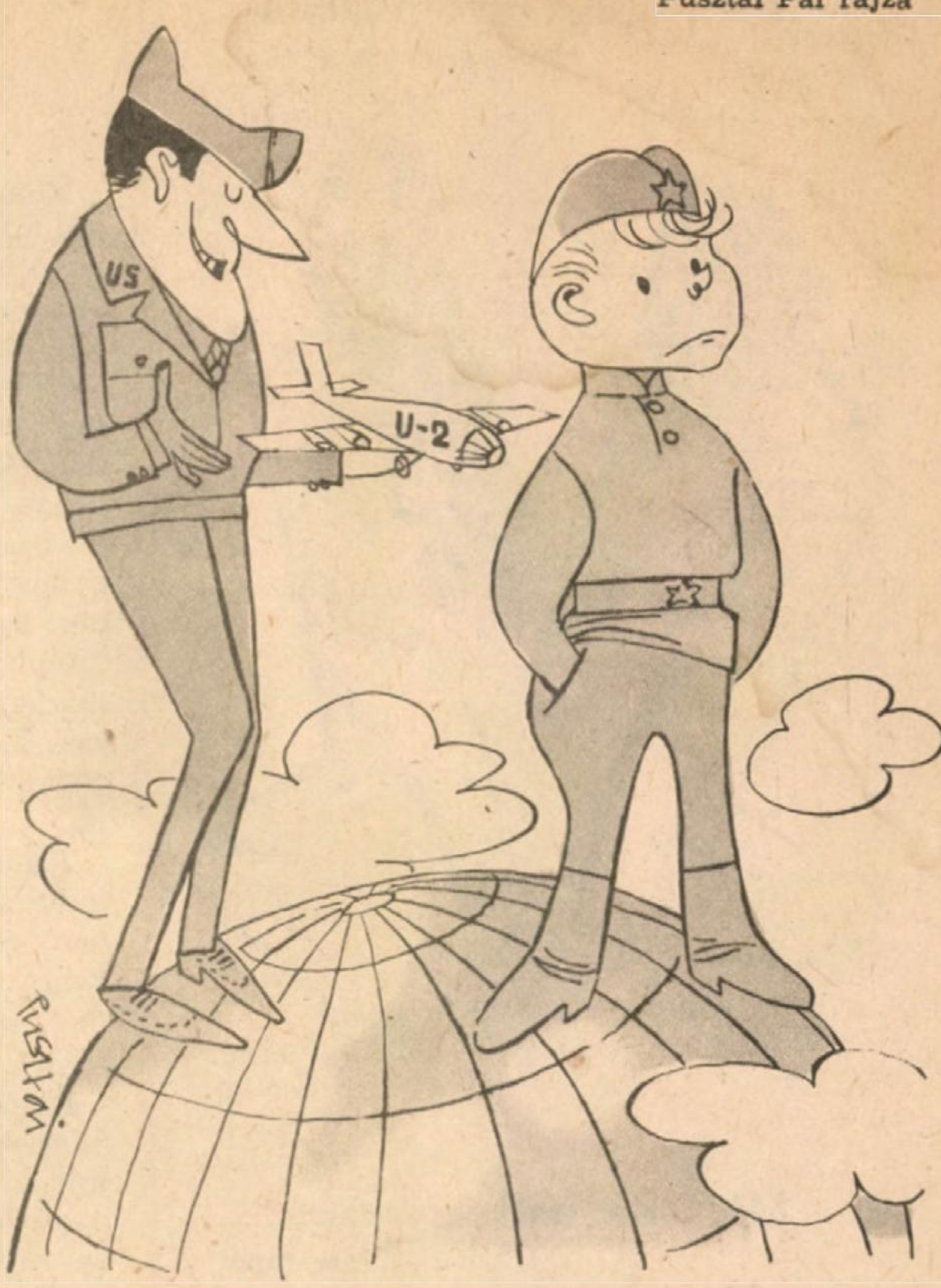

– Nézd, Iván! Ez a gép kizárólag meteorológiai célokat szolgál!

– Azt elhiszem! Mi is ebből tudjuk, hogy honnan fúj a szél!

Meghozták a tüzelőt

Vasvári Anna rajza

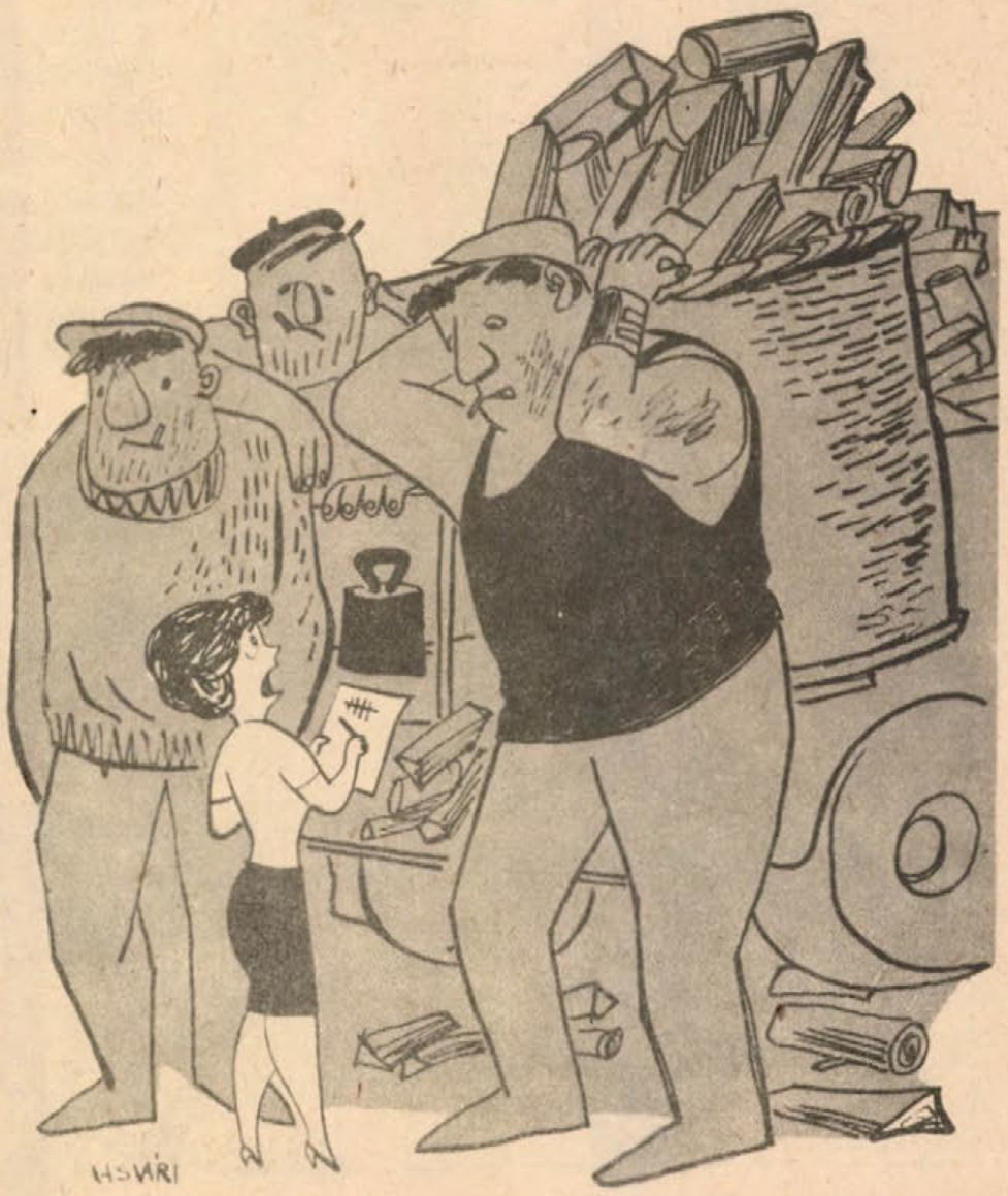

– Engem akarnak maguk átejteni? ! !

A Pénzjegy-nyomdában

Szűr-Szabó József rajza

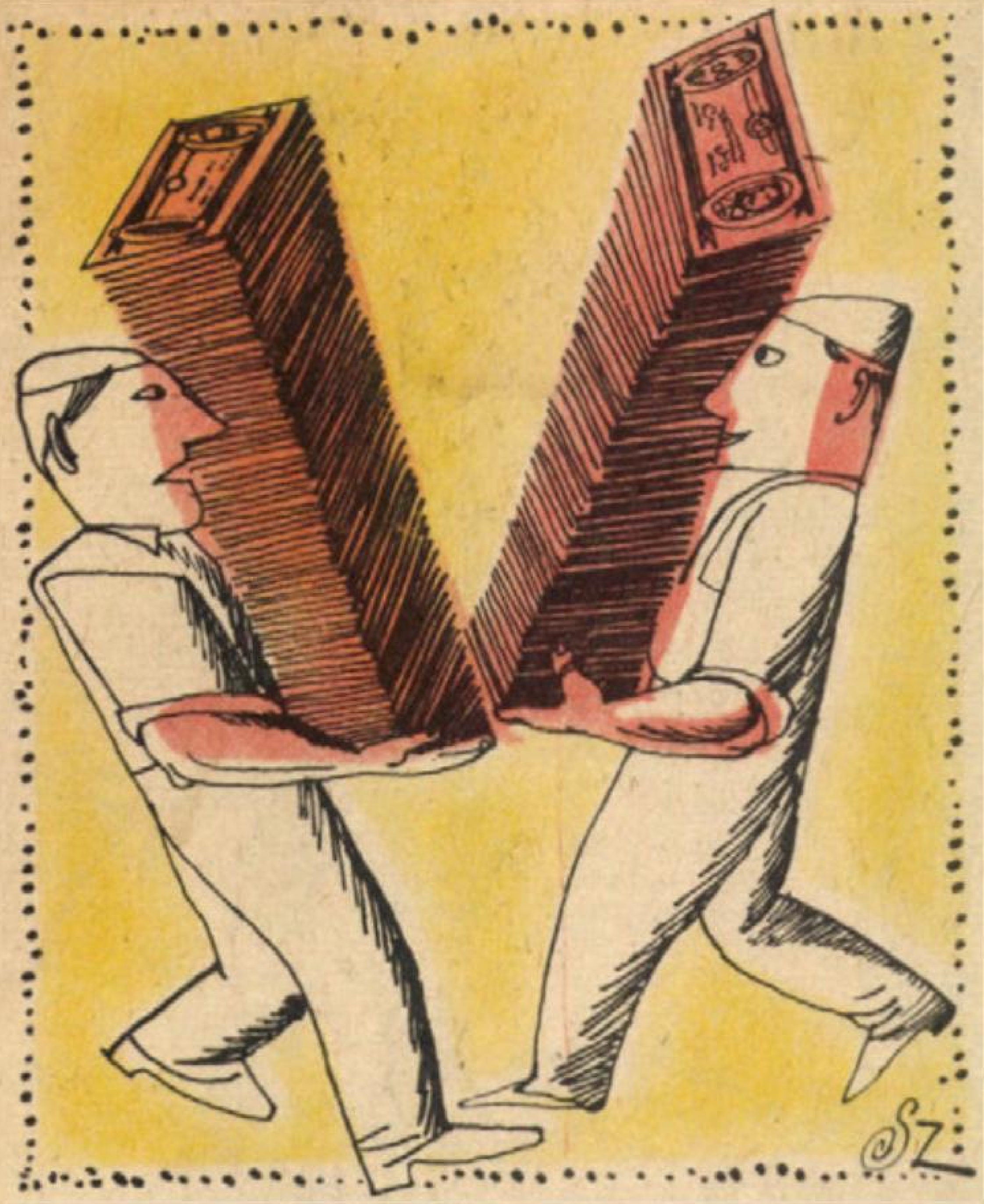

– Nincs egy tízesed holnapig?

Micsoda balszerencse!

Erdei Sándor rajza

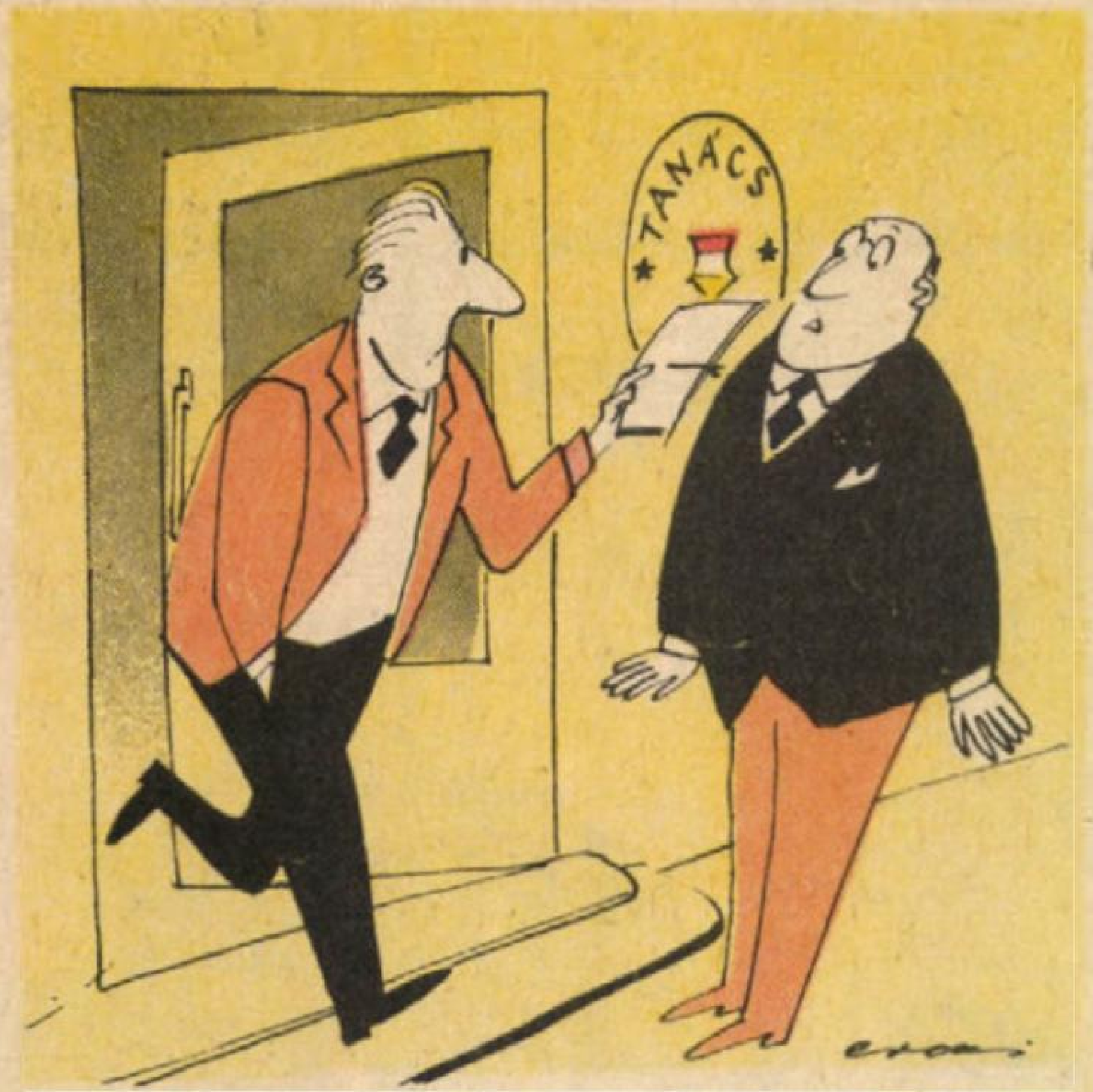

– Pont az őszi nagytakarítások előtt kaptam egy lakást! ...

KÜLÖN ZSEBPÉNZ

Mint zivataros égből a napsugár, úgy érte a munkaidő végét jelző dudaszó. Hiszen nemrég nézte meg karóráját, s azon akkor alig múlott el dél. Petőcz Lajos örömteljes szedelőzködésébe azonban hirtelen üröm vegyült: hiszen akkor nem jár az órája! A drága svájci karórája, aminek megvásárlását oly nehezen engedélyezte a felesége! Megrázta, abban a reményben, hogy csak szeszélyből állt meg, de a lelketlen jószágra ez nem hatott. Visszaült íróasztalához, és bicskája segítségével lepattintotta az óra hátlapját.

Kartársai vidám nevetgéléssel tódultak ki az irodából, egyikük nem minden él nélkül visszaszólt még:

— Petőcz kartársat először látom komolyan dolgozni...

Pukkadj meg, gondolta Petőcz kartárs, aztán gondterhelten hajolt karórája mozdulatlan és néma szerkezete fölé. Laikus számára nincsen vigasztalanabb, csüggesztőbb látvány ennél. Ugyan melyik parányi részecskét kellene megbirizgálni, mennyire és mivel? Petőcz kartárs tétován, reménytelenűl forgatta a kezében, s ekkor egy apró csavar koppant az íróasztalára. Az óra három piros kövecskéje között azonnal fölfedezte a lyukat, amiből kipottyant.

Ó, bár csak ez lenne a beteg góc! — fohászkodott Petőcz Lajos, s két körme közé fogva, nagy ügybuzgalommal igyekezett helyére tűzni a piciny csavart. Vagy húszadszorra sikerült is, aztán ugyancsak körmei segédletével fordított is néhányat rajta. És csodák csodája, az óra ketyegni kezdett. Büszkén csatolta karjára.

Az órás biztosan elkért volna érte vagy harminc forintot — gondolta.

És ekkor ravaszul fölcsillant a szeme. Nagyszerű lehetőség, hogy egyszer túljárjon a felesége eszén, aki igen szűkmarkúan látja el őt zsebpénzzel.

Szakszerűen szedte szét ismét az órát, s meglazította a jól ismert csavart. A ketyegés megszűnt.

Diadalmasan, de rossz kedvet mímelve állított haza.

— Szívecském — mondta az asszonynak —, sajnos, elromlott az órám... Már meg is mutattam az órásnak, harminc forintba kerül a megcsináltatása...

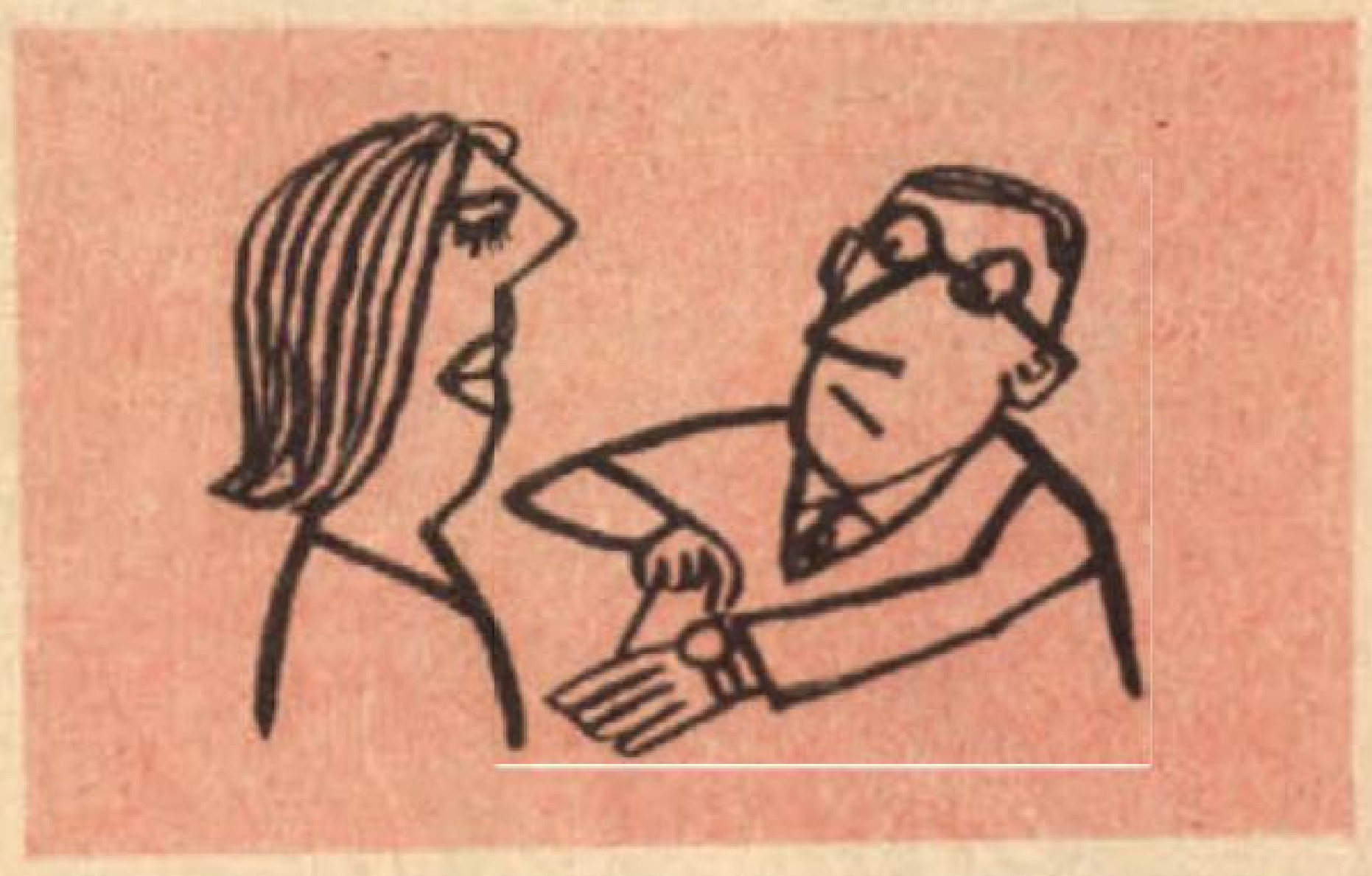

— Majd kifizeted a zsebpénzedből — felelte zordul a felesége. — Legalább kevesebbet cigarettázol.

— Ugyan, szívecském, hiszen már csak húsz forintom van az egész hónapra...

Az asszony rosszkedvűen utalta ki a külön harminc forintot.

Petőcz Lajosnak másnap reggel az irodában első dolga volt megszorítani a csavart. Második dolga is ez volt, harmadik dolga is. De az óra nem kezdett el ketyegni. És hiába vesződött vele egészen a munkaidő végéig...

Végül szégyenszemre elvitte az óráshoz. Ötven forintot kellett fizetnie.

D—i

Pusztai Pál rajza

Jucika és a bűnügyi rejtély

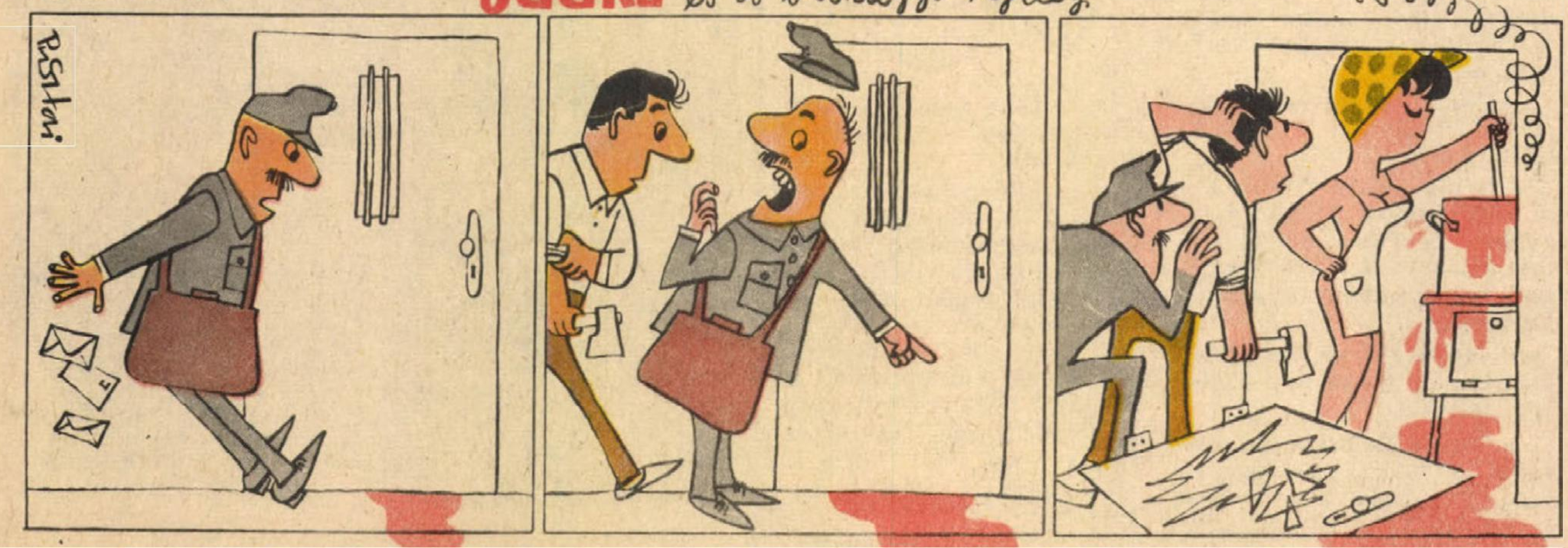

A jó ember

Mészáros András rajza

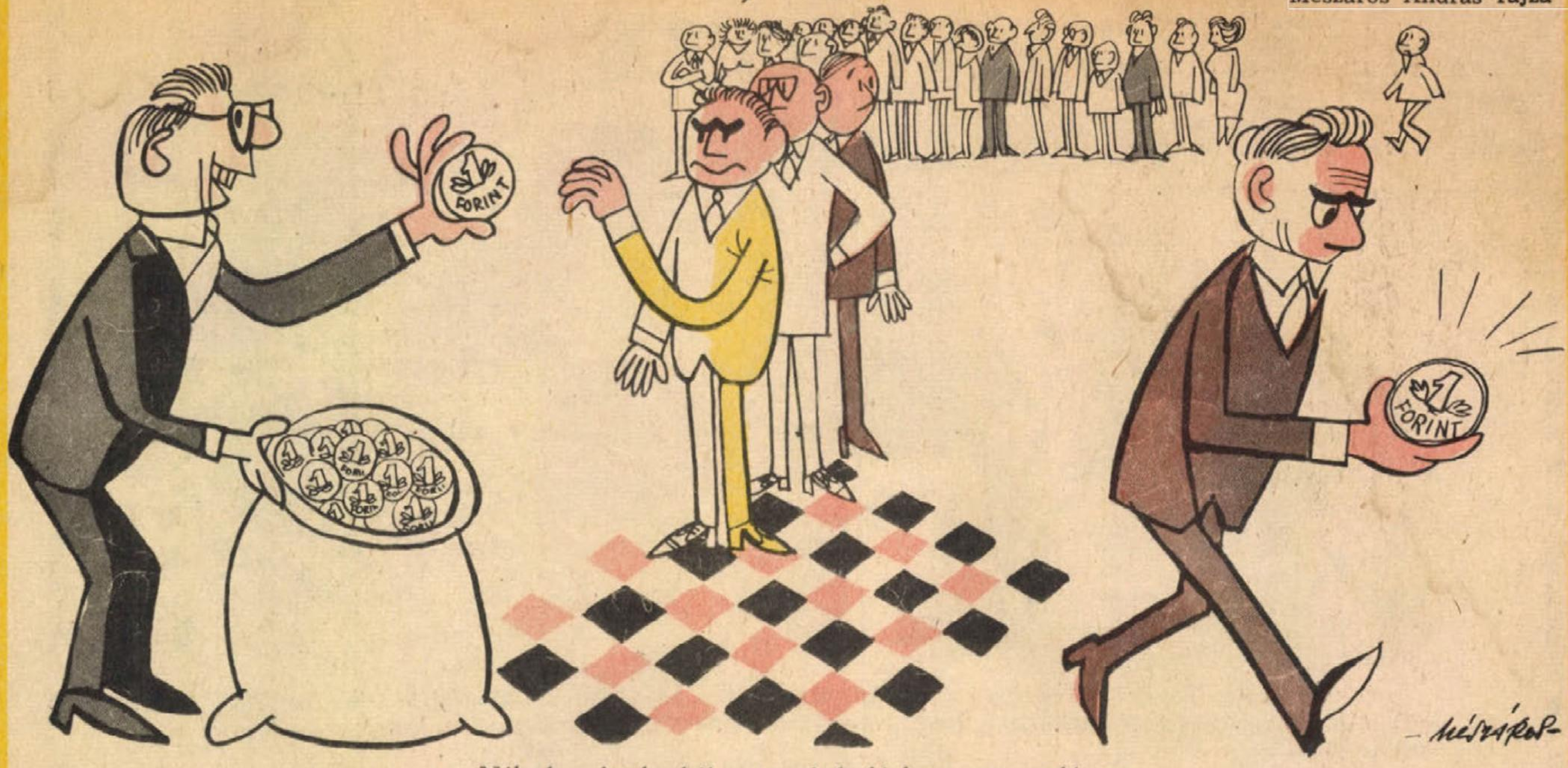

– Nálunk a jutalomból vagy mindenki kap, vagy senki sem.

ATAVIZMUS

A troli zsúfolt peronján együtt utaztam hazafelé Kovács kartársammal. Egy kanyarban ő nekem dőlt, én pedig alaposan meglöktem egy vézna emberkét. Bár véletlenül történt, szokásos csúcsforgalmi ingerültségemben elhatároztam, hogy ha ez a nekem háttal álló vézna emberke csak egyetlen méltatlankodó pillantást is vet rám, hát majd megkapja tőlem, amit vézna embereknek a két fejjel magasabb útitársaiktól ilyenkor kapni szokás.

A vézna emberke hátrafordul, s mérges pillantást lövell föl rám.

Nemes elhatározásomhoz híven, kinyitom a számat – de egy pillanat alatt belémhökkent az agresszivitás. Hiszen ez a Garami tanár úr, aki annak idején, vagy öt éven keresztül próbálta fejembe duruzsolni a matematika tudományát!...

Megrohannak a szánalmas emlékek; a gyámoltalan percek a tábla előtt, krétával a kezemben, – és szinte érzem, hogyan zsugorodok össze itt a troli peronján, két fejjel kisebbre, mint a vézna kis ember, akit meglöktem, és aki most a régi, félelmetes tekintetével néz rám. Bágyadt nyöszörgés hagyja el a torkomat:

— Tanár úr, kérem, nem én voltam... nem én voltam, a Kovács volt!

d.

Konok hajótörött

Várnai György rajza

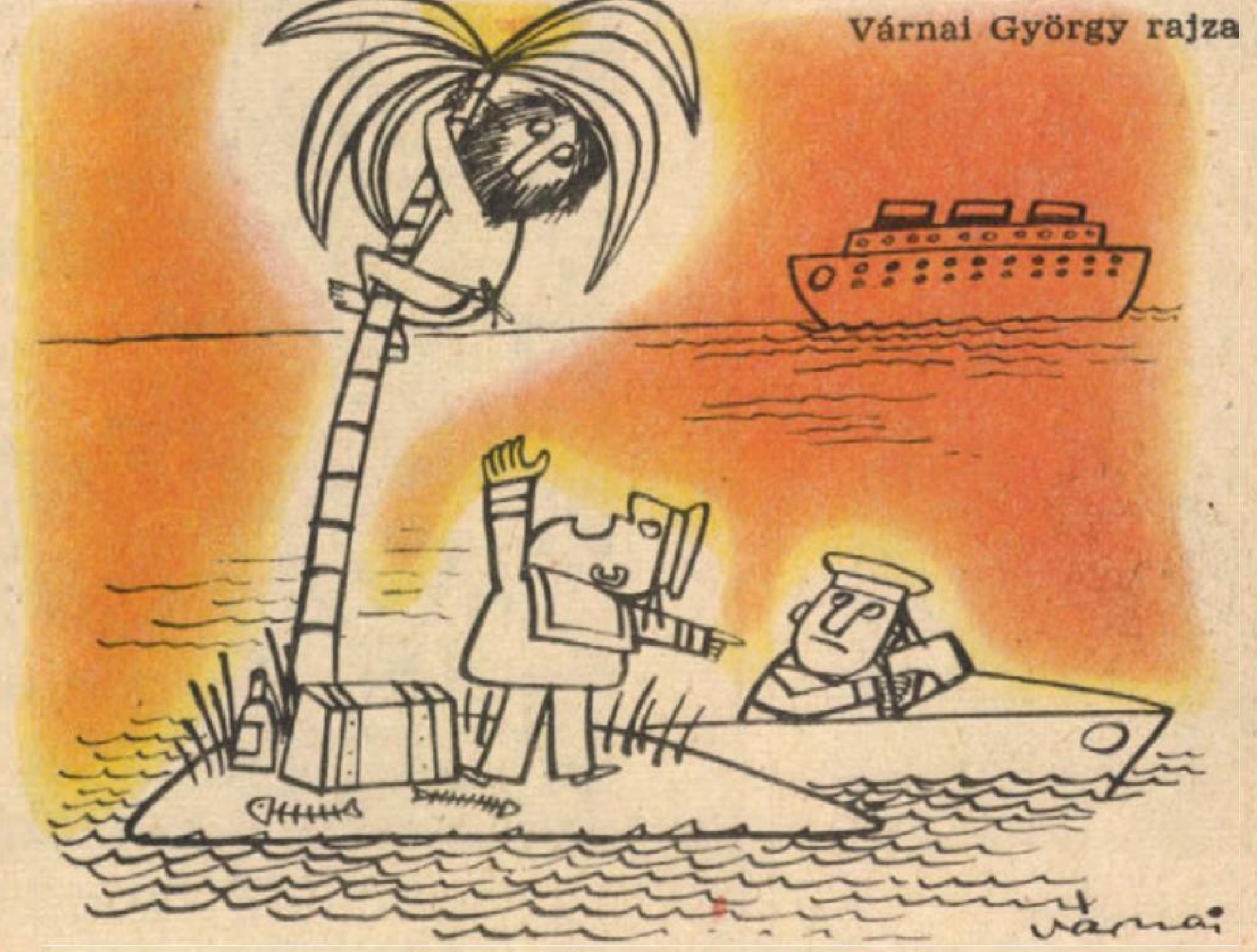

Szóval jön, vagy nem jön?

Óriásgépek a Mezőgazdasági Kiállításon

Szegő Gizi rajza

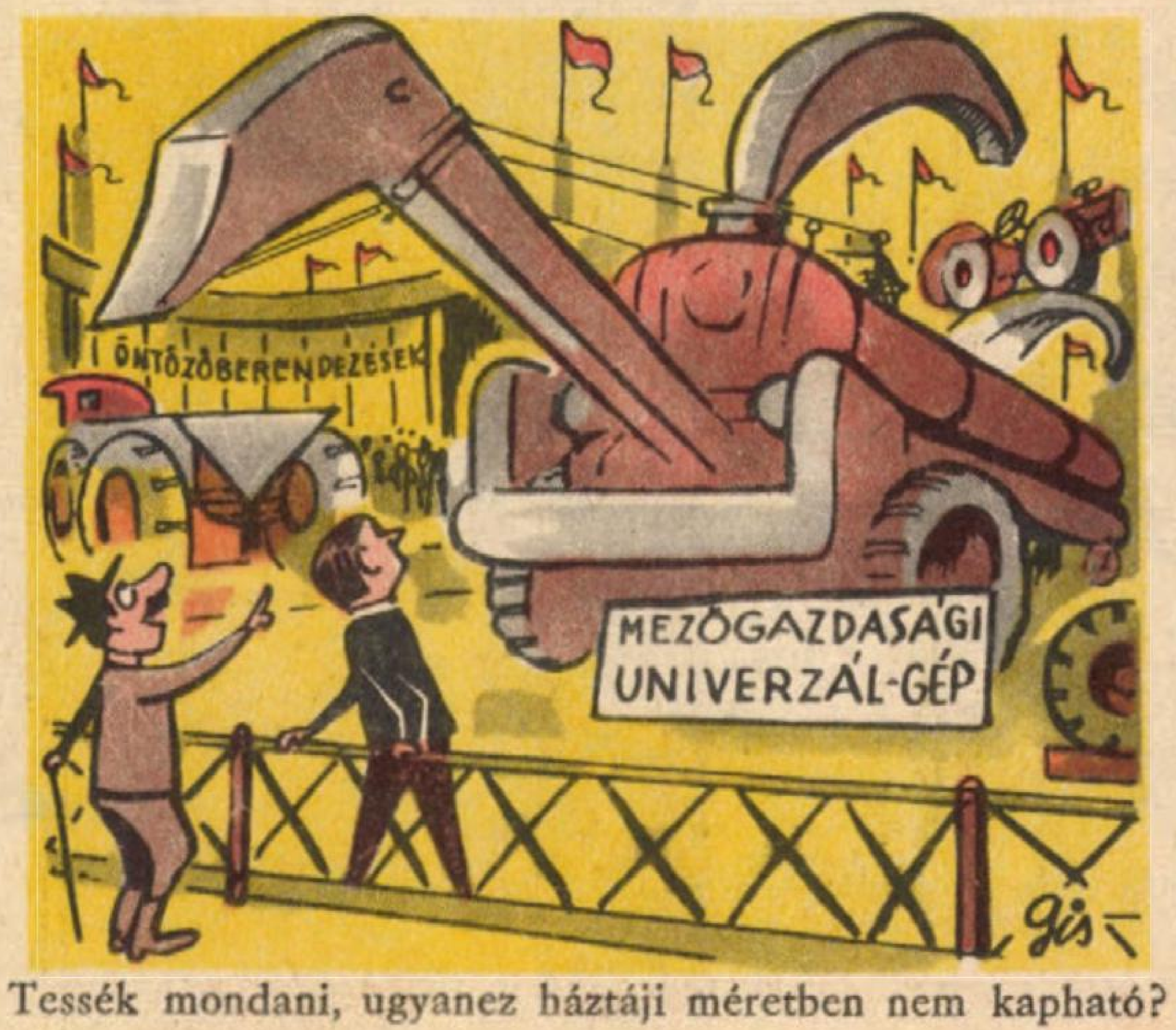

– Tessék mondani, ugyanez háztáji méretben nem kapható?

N. Altsuler: A tréfa

Egyszer a nyulacska
a nagy oroszlánnak
a mancsára lépett
és így szólt: — Bocsánat,
tréfa volt az egész.
— No persze, hogy tréfa,
én is szoktam kicsit
elmókázni néha —
mondta kegyesen az
állatok királya,
és meg is mutatta,
ezt hogyan csinálja.
Szinte akaratlan
emelkedik mancsa,
hogy a kicsi nyulat
jól fejen koppantsa.
Ám a tapsifüles.
Ki oly vidám volt máskor,
el is terült holtan
e cirógatástól.
Bizony kámpec neki.
— Hű, a beste lelke —
dörmögi az oroszlán —
ezt ugyan mi lelte?
Így morfondírozik
sörényét borzolva:
— Nem érti a tréfát,
fene hitte volna!

(Fordította: Pogonyi Antal)

SZOVJET HUMOR

40 ÉVES A KROKODIL

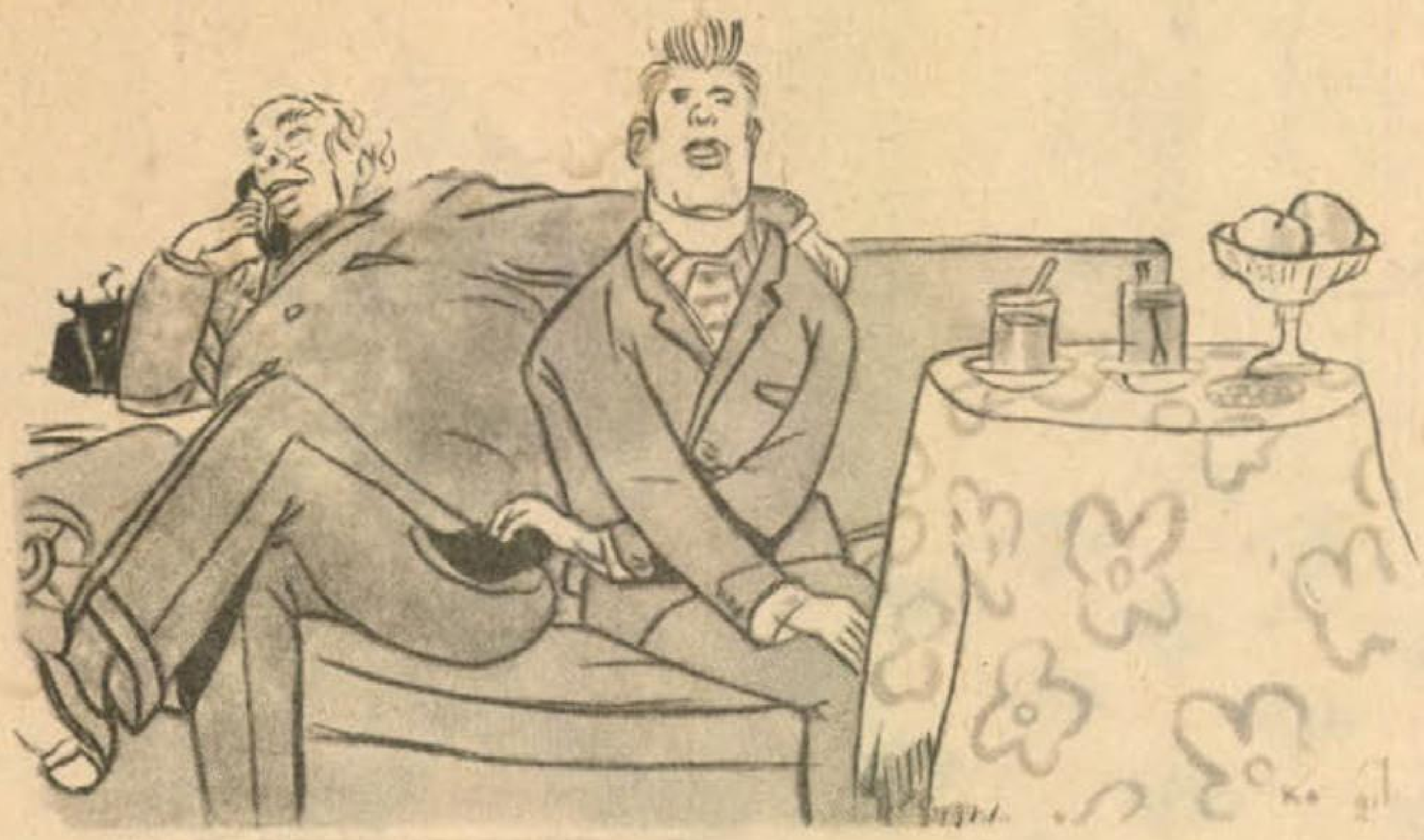

– Halló, Kolja! Itt van nálam egy szimpatikus fiatalember, azt mondja, hogy nagy pénzügyi gyakorlattal rendelkezik. Pénztári állásra ajánlom őt...

(Á. Kányevszkij rajza)

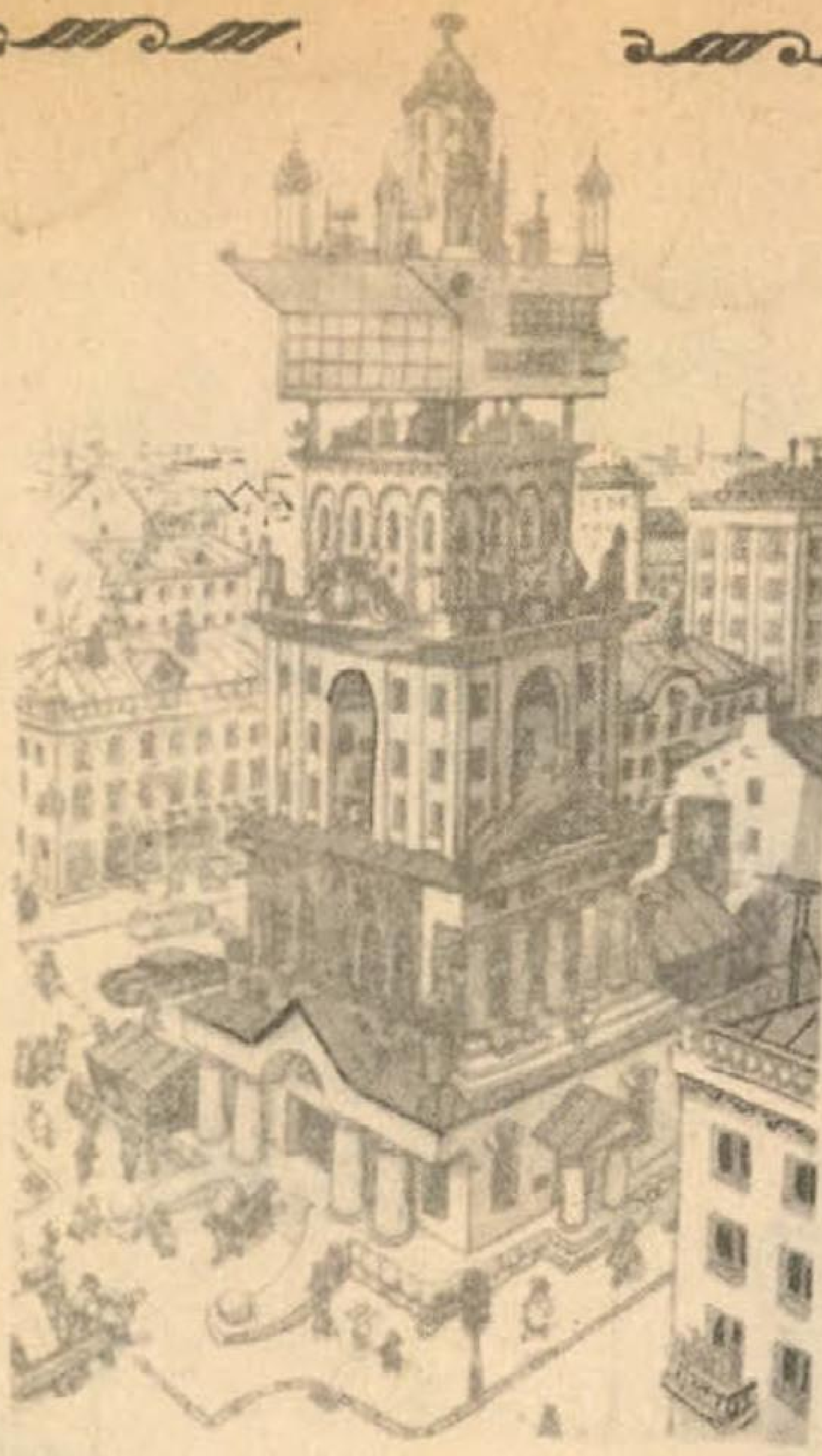

Találják ki, hány tervező építészt váltottak le, amíg ez az épület elkészült?

(J. Migunov rajza)

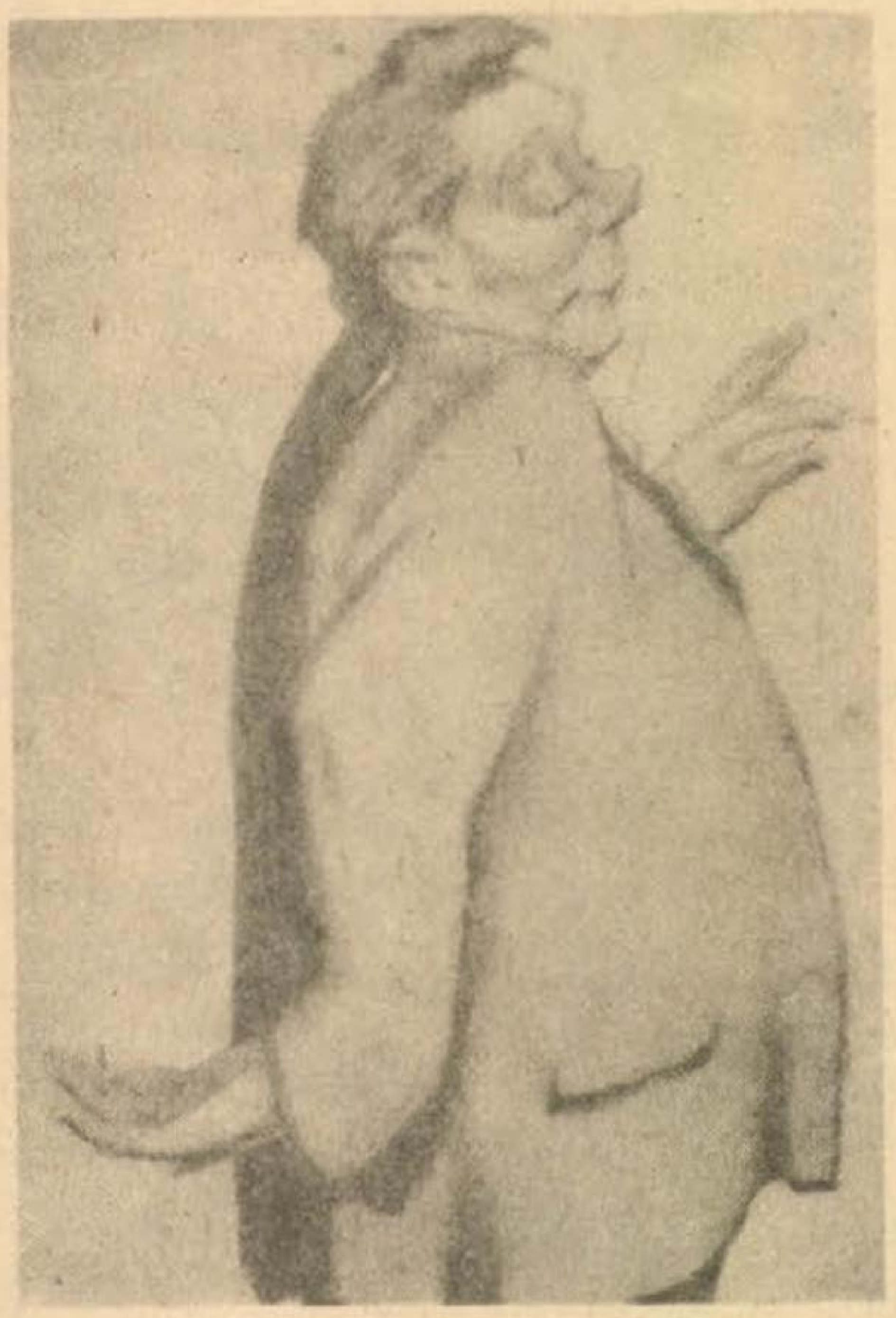

A borravaló elvi ellensége

(B. I. Prorokov rajza)

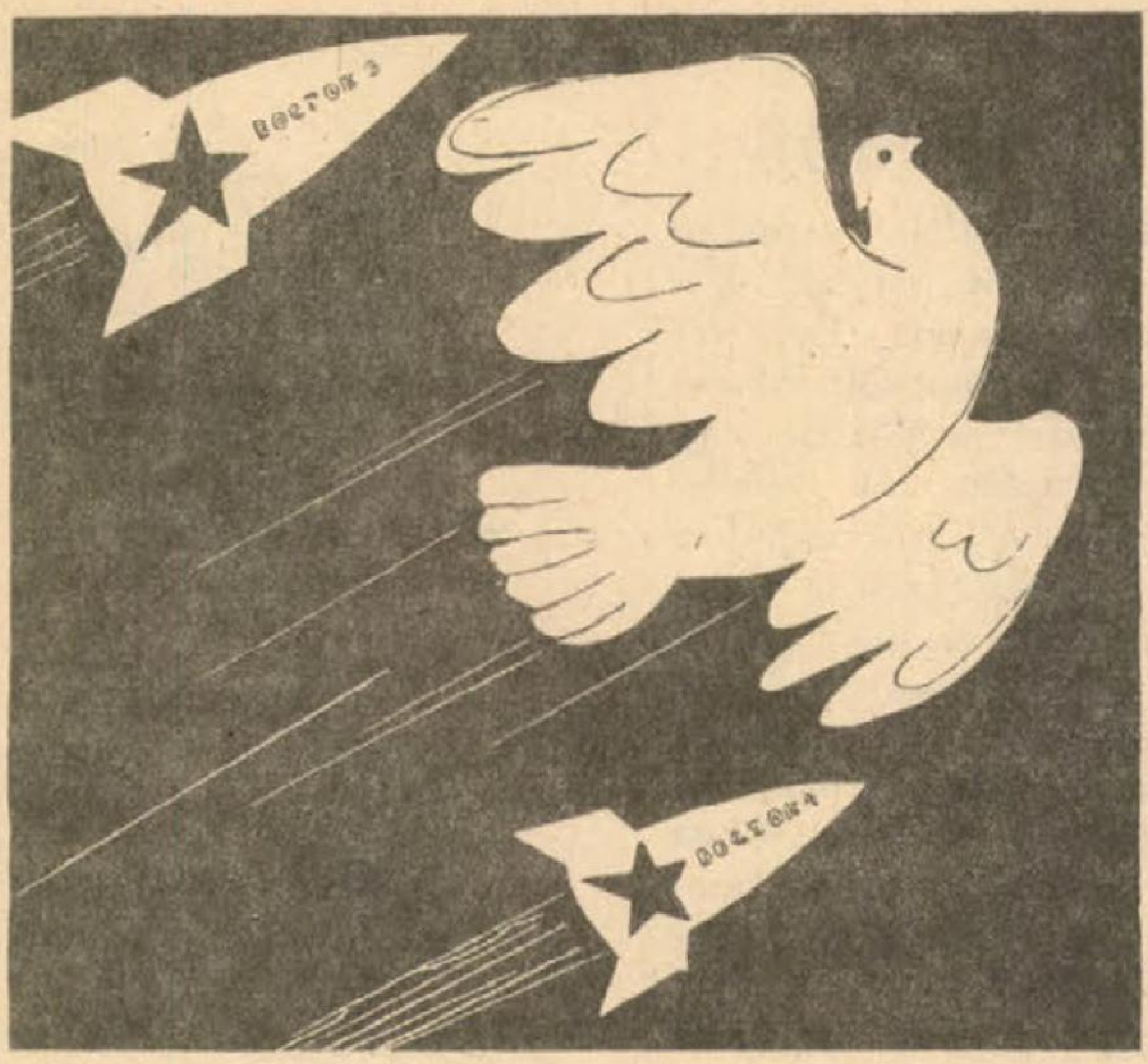
ВОСТОК 3
ВОСТОК 4

A béke díszkísérete.

(J. Sukajev rajza)

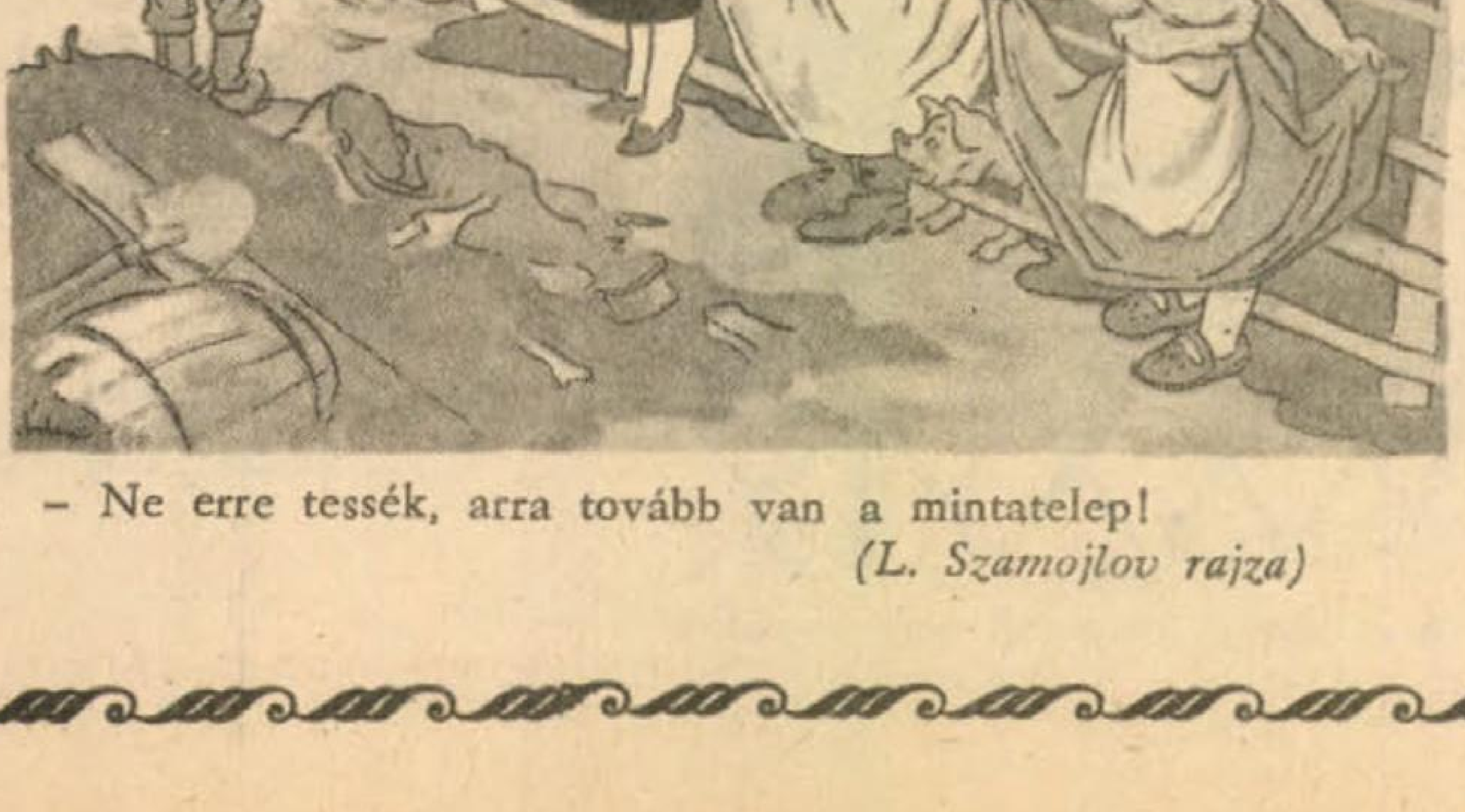

– Ne erre tessék, arra tovább van a mintatelep!

(L. Szamojlov rajza)

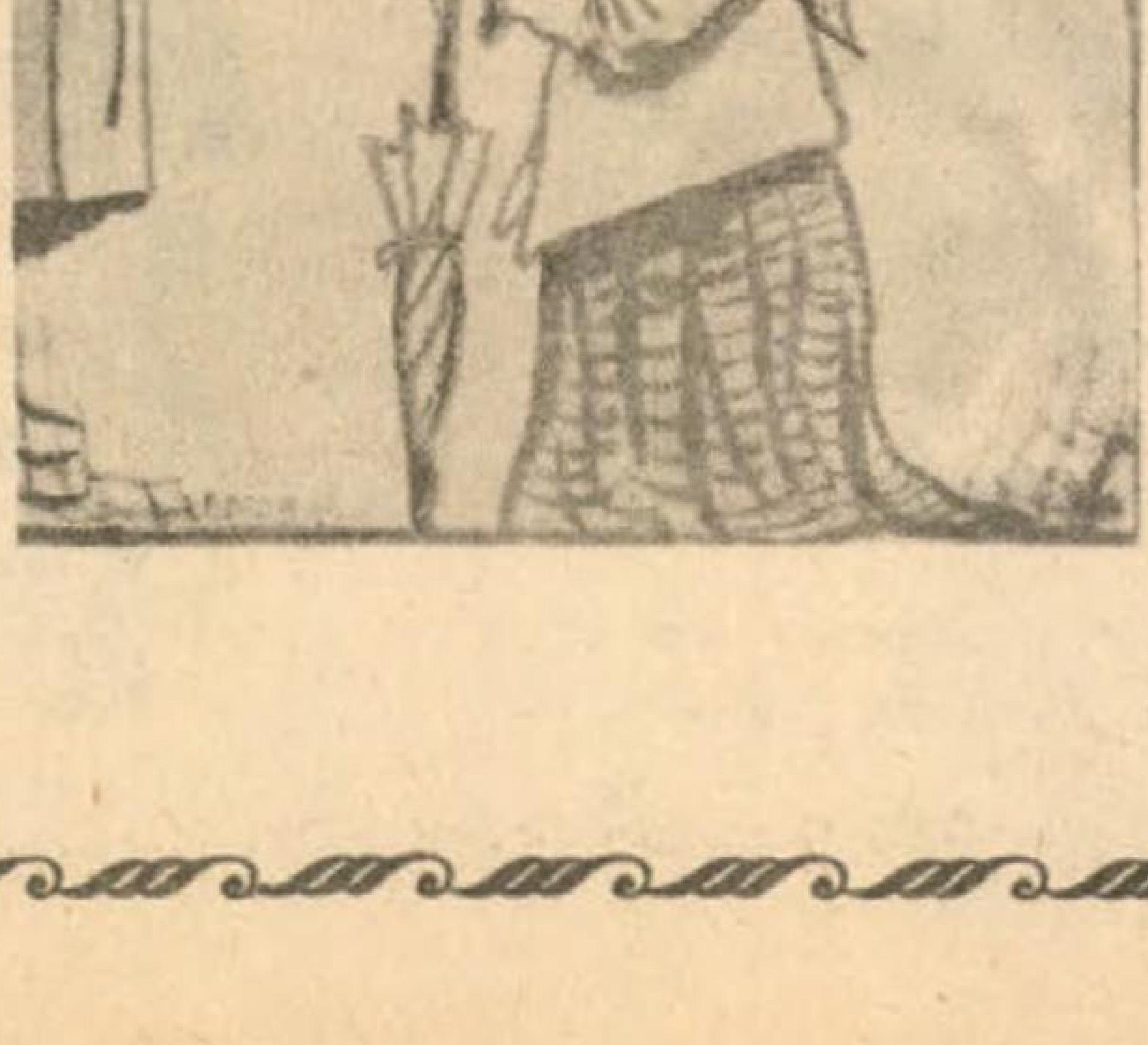
KÉRJÜK AZ
ÖRÖKMÉCSEST
TÁVOZÁS UTÁN
ELOLTANI

NYARALÁS UTÁN

Pirosan, kövéren és szeplősen jött meg Buzsáki a nyaralásból és másnap bement a hivatalába. Csengetett, de kissé hosszúnak találta az időt, míg ajtót nyitnak, mire egy könnyed mozdulattal kiemelte az ajtót a sarkából és a falhoz állította. Károly, a hivatalsegéd, csak akkor csoszogott elő.

— No, hogy van, öregem, mi újság? — kérdi Buzsáki és megveregeti a vállát. Károly térdre rogy, de Buzsáki feltámogatja:

— Többet a friss levegőn, öregem! Így van ez, ha valaki sosincs friss levegőn.

Az első szobában Ella, a gépírónő fogadja. Buzsáki barátságosan megcsípi az arcát, de a bőr vérzése aránylag hamar eláll.

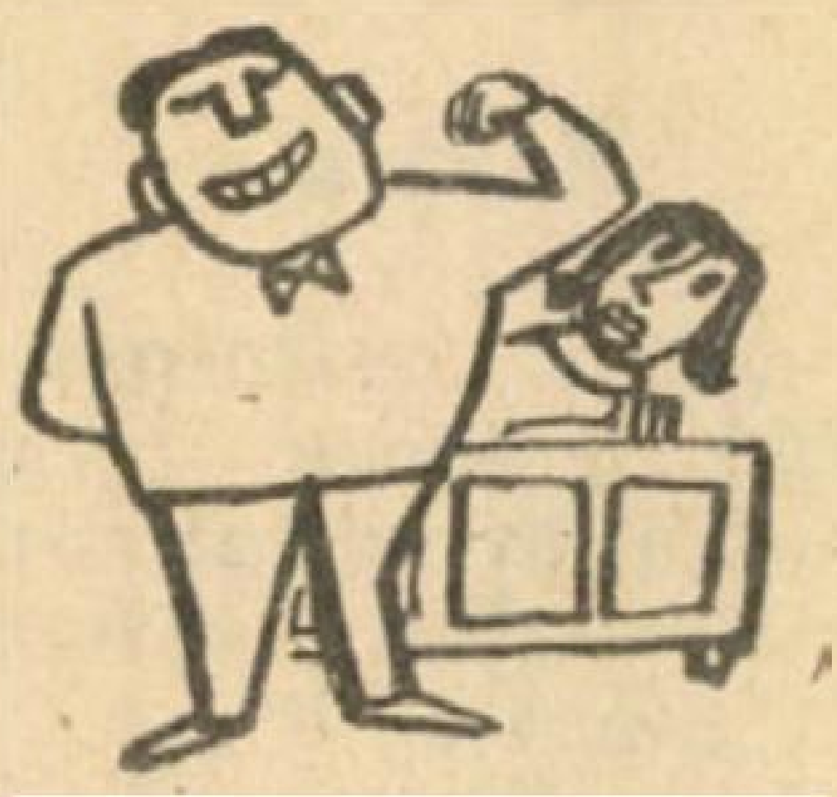

— Edzeni kell a bőrt hideg vízzel — biztatja Buzsáki —, akkor majd nem lesz ilyen érzékeny.

A másik szobában Buzsáki három kollégája közül Gáspár ugrott fel elsőnek, hogy üdvözölje. Buzsáki keblére ölelte, halk roppanás, mindössze két bordája repedt meg.

— Látjátok — mondja Buzsáki —, ez a ti bajotok. Csupa elpuhult, gyenge alak. Pedig ti már megjöttetek a nyaralásból. Nálunk nem azért küldik a dolgozókat nyaralni, hogy egy kicsit napozzanak, meg egy kicsit úszkáljanak, hanem hogy elég energiát gyűjtsenek a következő nyárig. Be kell úszni a Balatonba két kilométert, legjobb a pillangóúszás. Tudtok ti pillangózni?

Azzal az útban levő fotelt az íróasztalra billentette és a szőnyegre lefeküdve bemutatta a pillangózást. Majd felpattanva behozta a partvist és bemutatta a rúdugrást is, amely szintén jó az izmok fejlesztésére. Felugrott az asztalra, a partvis nyele el-, az asztal lapja betörött. Ezután Buzsáki kijelentette, hogy éhes, mire a kollégák sietve hozták oda neki tízóraijukat.

— Nincs ez jól, gyerekek — mondta Buzsáki tele szájjal —, nincs ez jól, nem táplálkoztok elég erősen. Most is mit hoztok magatokkal? Sajtot, vajat, almát, ahelyett hogy szalonnát vagy hideg karajt hoznátok. Így sose fogjátok tudni megcsinálni az erőtrapézt.

Azzal megmaradt két kollégáját galléron ragadva messze eltartotta magától, Ellának pedig a fejére kellett állnia. Egy csecsemőt is kért pólyában, hogy a foga között tartsa, de csecsemő nem lévén, megelégedett egy virágvázával is. Nagyobb baj azért nem történt, mert a szerelők estére rendbehozták a csillárt, amibe Ella belékapaszkodott, a virágváza meg úgyis csak útban volt.

Buzsáki ezután kézállásban körüljárta a szobát, majd bukfencet vetve a levegőben, az íróasztalnál termett.

— Haj, haj — mondta sóhajtva — vége a nyárnak. Dolgozzunk gyerekek.

Balázs Sándor

ÉLELMES RÍMEK

HYMEN-HíR

Minden külön értesítés helyett
Közöljük: (bár bizarr ötlet)
Öt deka vaj és tíz deka túró
Egybekelt és körözött lett ...

KÁVÉHÁZI ERKÖLCSÖK

Egy tisztes külsejű tojás tegnap
Lágyan, s kacéran tányéromba omlott,
Ma sem értem, hogy ilyen külsővel,
Hogy lehetett mégis annyira romlott ...?!

Sz. Gy.

Kölcsönhatás

Erdei Sándor rajza

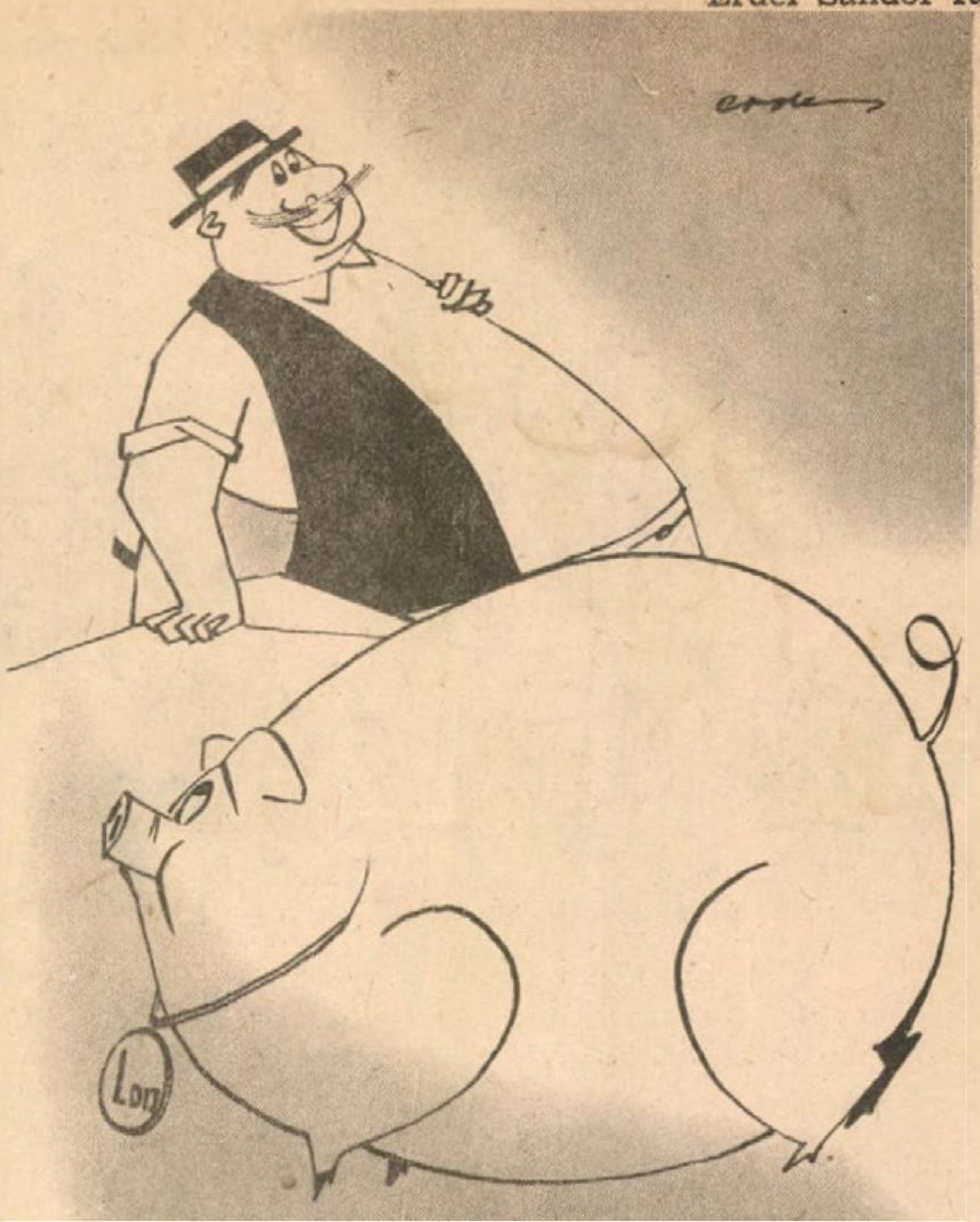

Gazda szeme hizlalja a jószágot és viszont ...

A Mezőgazdasági Kiállítás után

Ifj. Barát József rajza

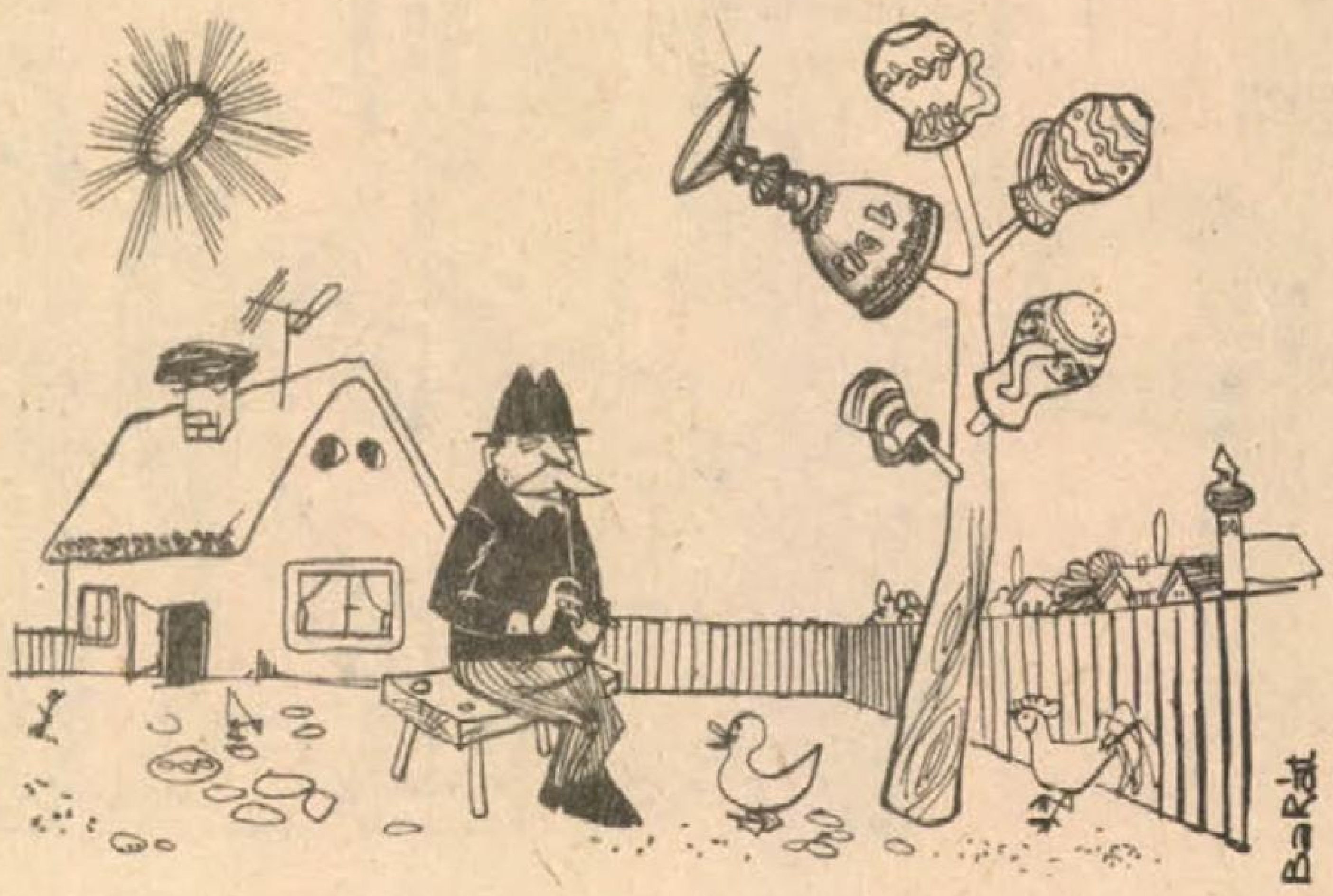

Autós tragédia

Szegő Gizi rajza

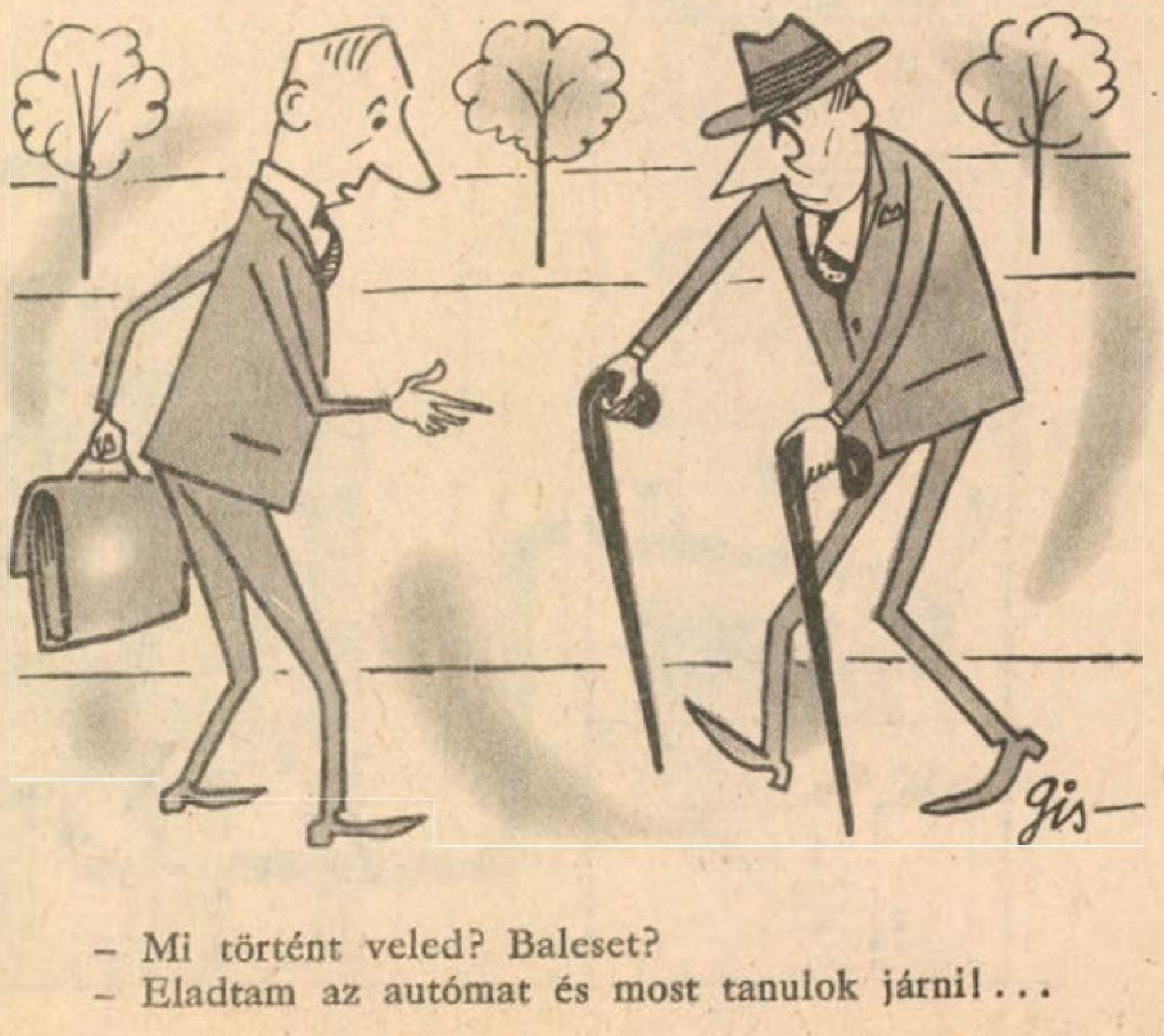

– Mi történt veled? Baleset?
– Eladtam az autómat és most tanulok járni! ...

Igazságos TV műsor

Balázs-Piri Balázs rajza

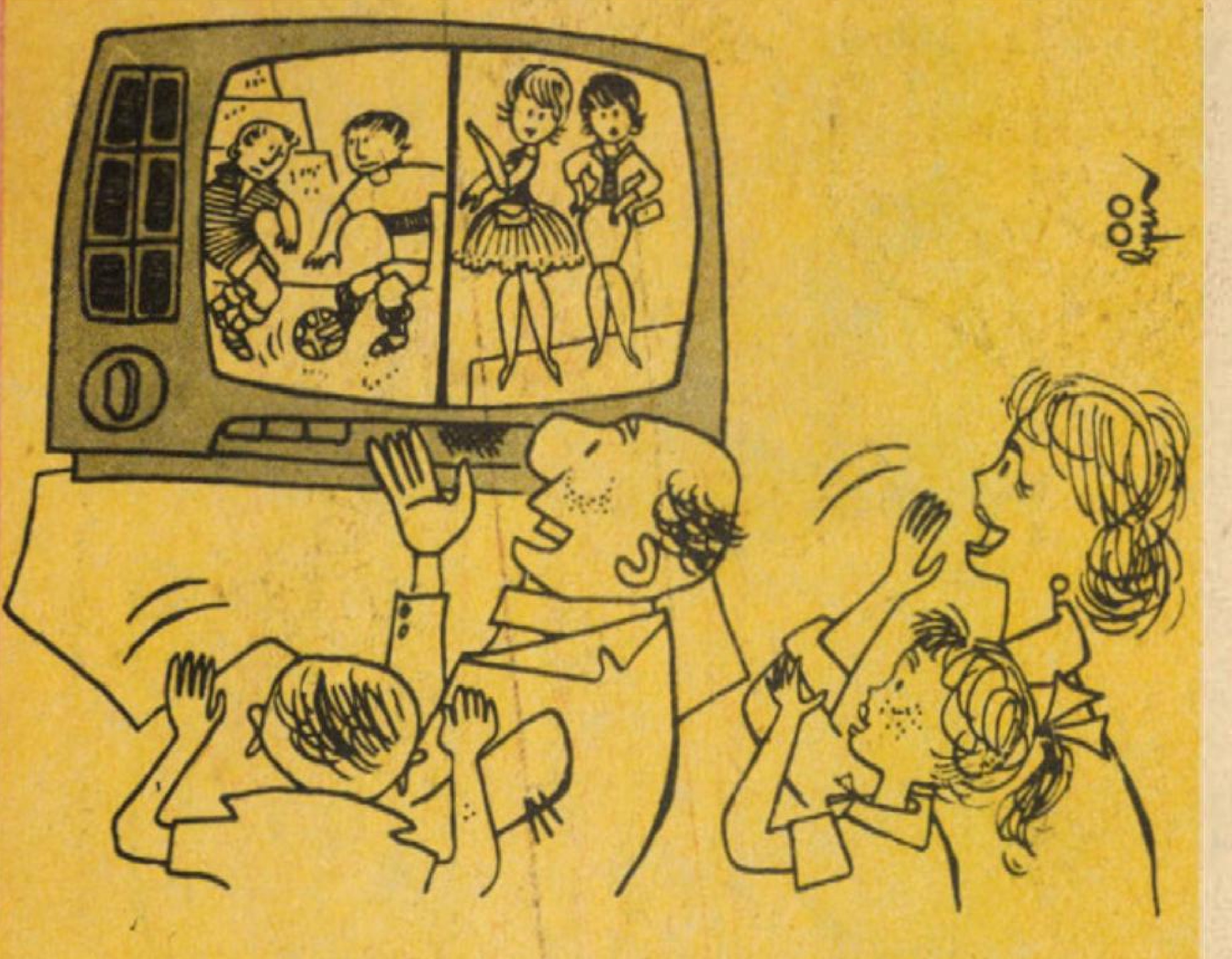

Egy irodalmi lap szerkesztőségében

Szegő Gizi rajza

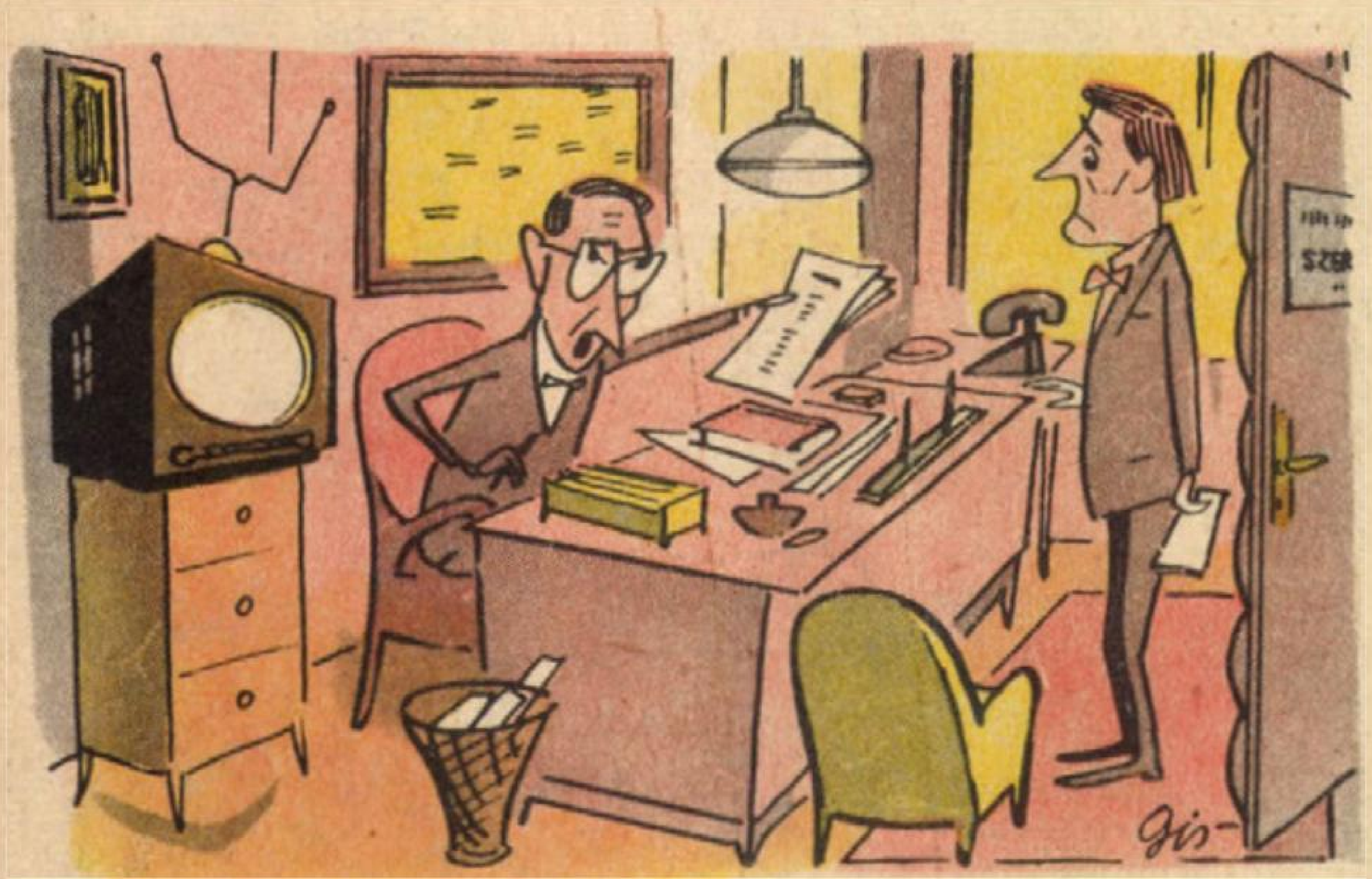

– Sajnos, a verset meg lehet érteni!

„A PESTI ÉJSZAKÁK…"

(Éjfél utáni történetek)

Dizőz parádé

Külföldi társaság vacsorázik az osztályon felüli étteremben. Az asztalon levő kis zászlóról látni, hogy angolok. A kedves fiatal dizőz a kedvükért angolul énekel.

— Mikor befejezi a számot, nagy tapsot kap, majd az egyik angol vendég így szól a kíséretében levő tolmácshoz:

— Nagyon csinos, nagyon csinos. Legyen szíves fordítsa le nekem, miről szólt az a kis dal, amit énekelt.

A tolmács zavartan felel:

— Én nem tudom, mert nem magyarul énekelt.

Fejlődés

Kollégám felesége külföldön nyaral. Érthető a megdöbbenésem, amikor az egyik bárban meglátom a kollégámat egy csinos nővel édes kettesben.

Úgy látszik, már éjszaka is működik a pótmama szolgálat.

Sláger

A bárzongorista halkan búgja bele a mikrofonba „Járom az utat, a macskaköves utat". Csaknem könnybe lábad a szeme, mikor énekli: „Mert én angyalföldi gyerek vagyok". Ahogy ott ül narancsszínű sálszmokingban, lila csokornyakkendővel, egyáltalában nem látszik meg rajta.

Álom, álom

Volt osztálytársam vidéken állatorvos. Feleségével tölti kéthetes szabadságát Pesten. Ezt hajnalban meséli el nekem egy körúti bárhelyiségben.

— Nem jöttök még haza? — kérdem, mert én indulok.

— Nincs szállodai szobánk — mondja a barátom. Itt vagyunk reggelig és záróra után megyünk a gőzbe.

— Mikor és hol alusztok? — kérdem.

— Nappal a Palatinuson.

Záróra

Az egyik asztalnál háromtagú spicces társaság ül. Előttük az asztalon megszámlálhatatlan sörösüveg. A főúr számol.

— Mi volt? — kérdi, és előveszi blokkját, ceruzáját.

Rekedtes hang válaszol:

— Délibáb minden mennyiségben.

Konkurrencia

Az éjszakai taxisofőr panaszkodik.

— Ma éjjel se volt forgalom. Sajnos, nagy a konkurrencia.

— Konkurrencia? Sok a taxi? — kérdem.

— Más baj van — legyint. — Régen a részegeket taxival vittük haza, ma mentőkocsival viszik be őket a szobi utcai kijózanítóba.

Miklósi Ottó

A HOSSZÚ KÉZ

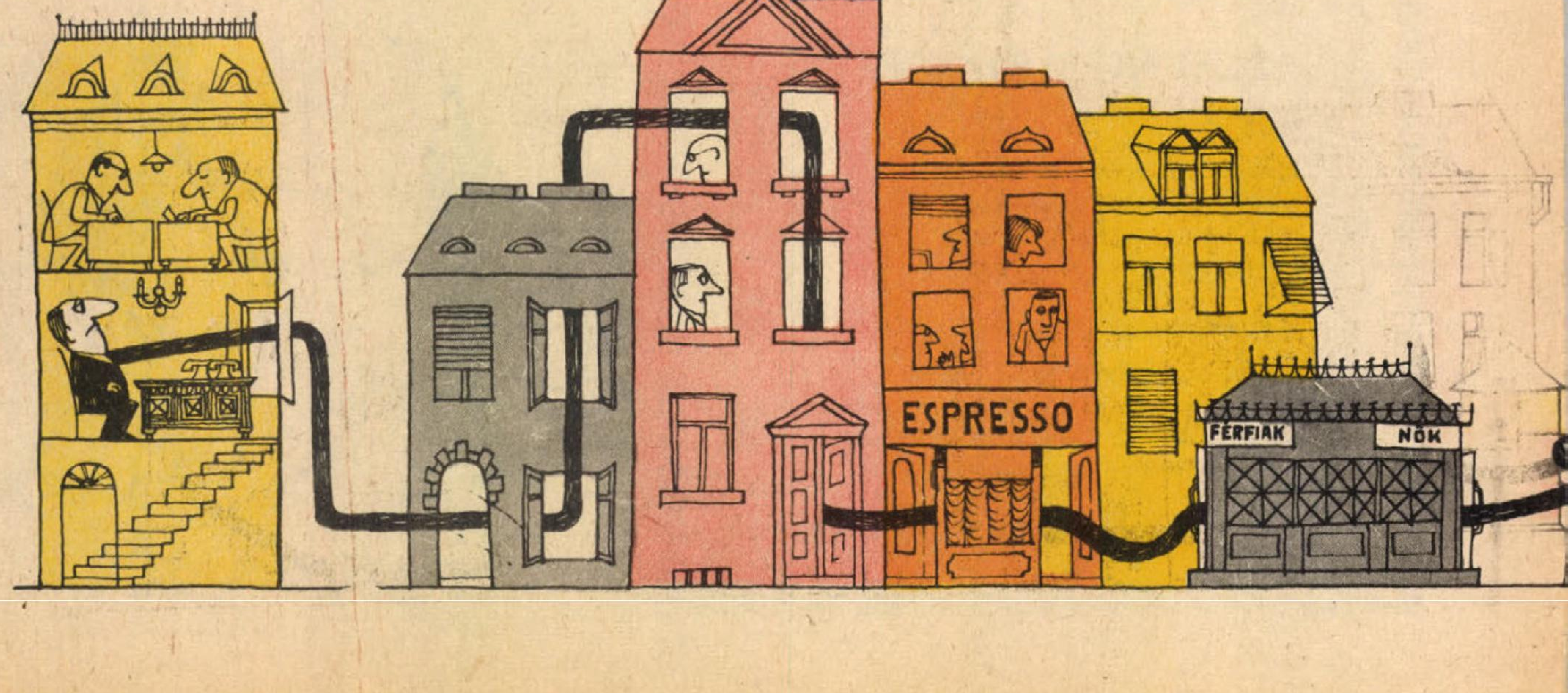

DÉL-AMERIKAI TRAGÉDIA

Az Újvilágban messze délen,
Hol kánikula tombol télen,
Hol több a tehén, mint a polgár,
S a caballero késsel dorgál,
Miként kártyás, ha mond be fuccsot,
Szenyor Lopez csinált egy puccsot
Nem volt nagv felhajtás, csak éppen
Nem maradt ott egy ablak épen.

Mégis más elnök jött el aztán,
Ki vagyont nyert a cipőpasztán,
Míg egyszer: piff-puff — minő dráma...
Nem volt elnök, csak ablakráma.
Node hol volt ő Don Perez-tül,
Ki úgy puffantá őt keresztül,
Hogy minden ablak kiment szépen
És fejreállt a bársonyszéken.

Perez helyébe jött a junta,
S a nép a cécót szörnyen unta,
Csak Alonzo, egy lelkes férfi
Tapsolt nekik, hogy rossz volt nézni.
Faggatni kezdték: mondja: kérem,
Mért ragyog, mint egy emlékérem?
E balhé önnek mért oly vonzó?
Egy szót se szólt a bölcs Alonzó.
Oka volt erre alapos,
Hiszen ő volt — az ablakos...

Fülöp György

1945-ben

Vasvári Anna rajza

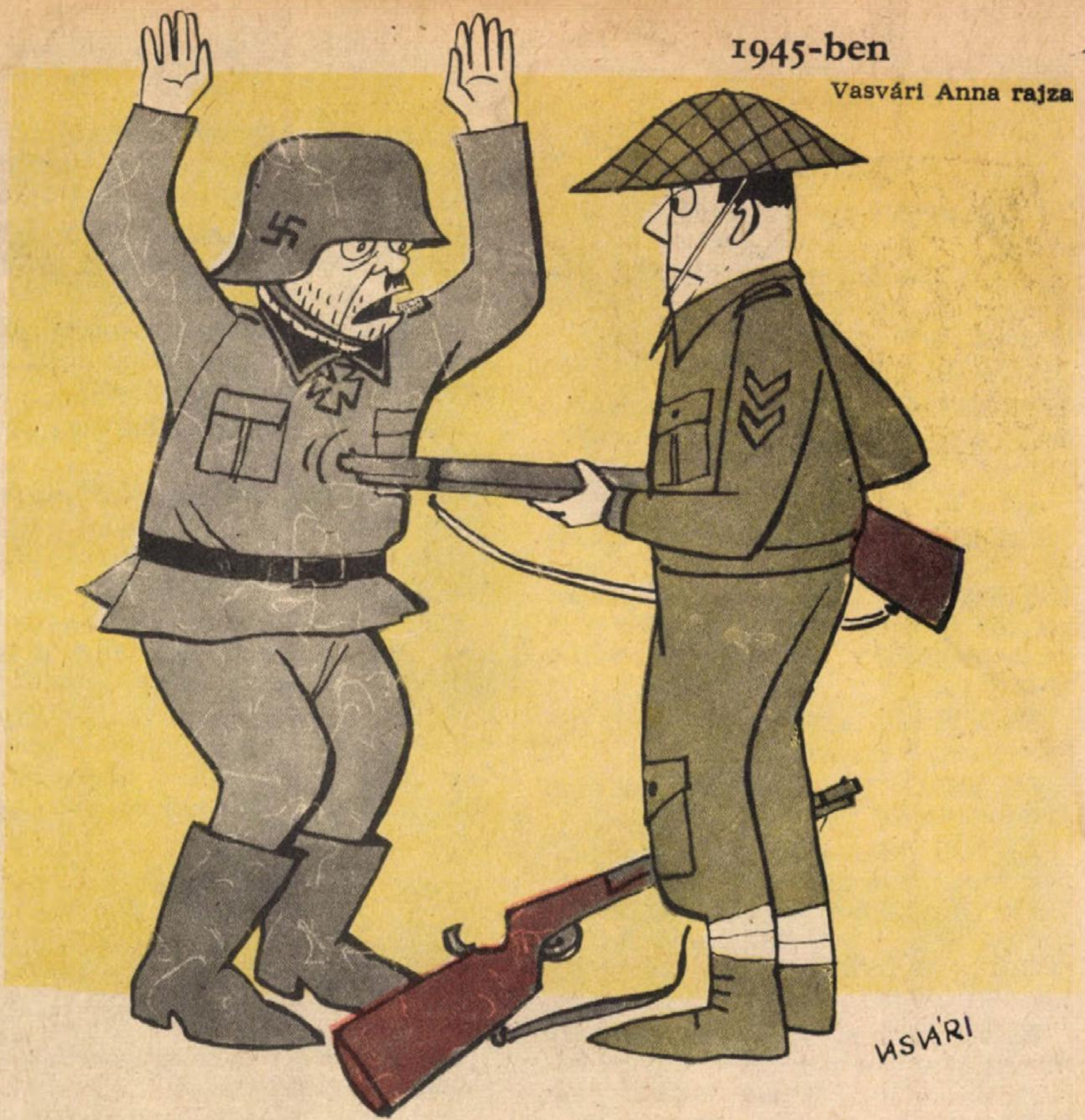

– Ne bántson, Miszter, mert tizenhét év múlva nem veszem be a Közös Piacba!

A hosszú élet titka

Szegő Gizi rajza

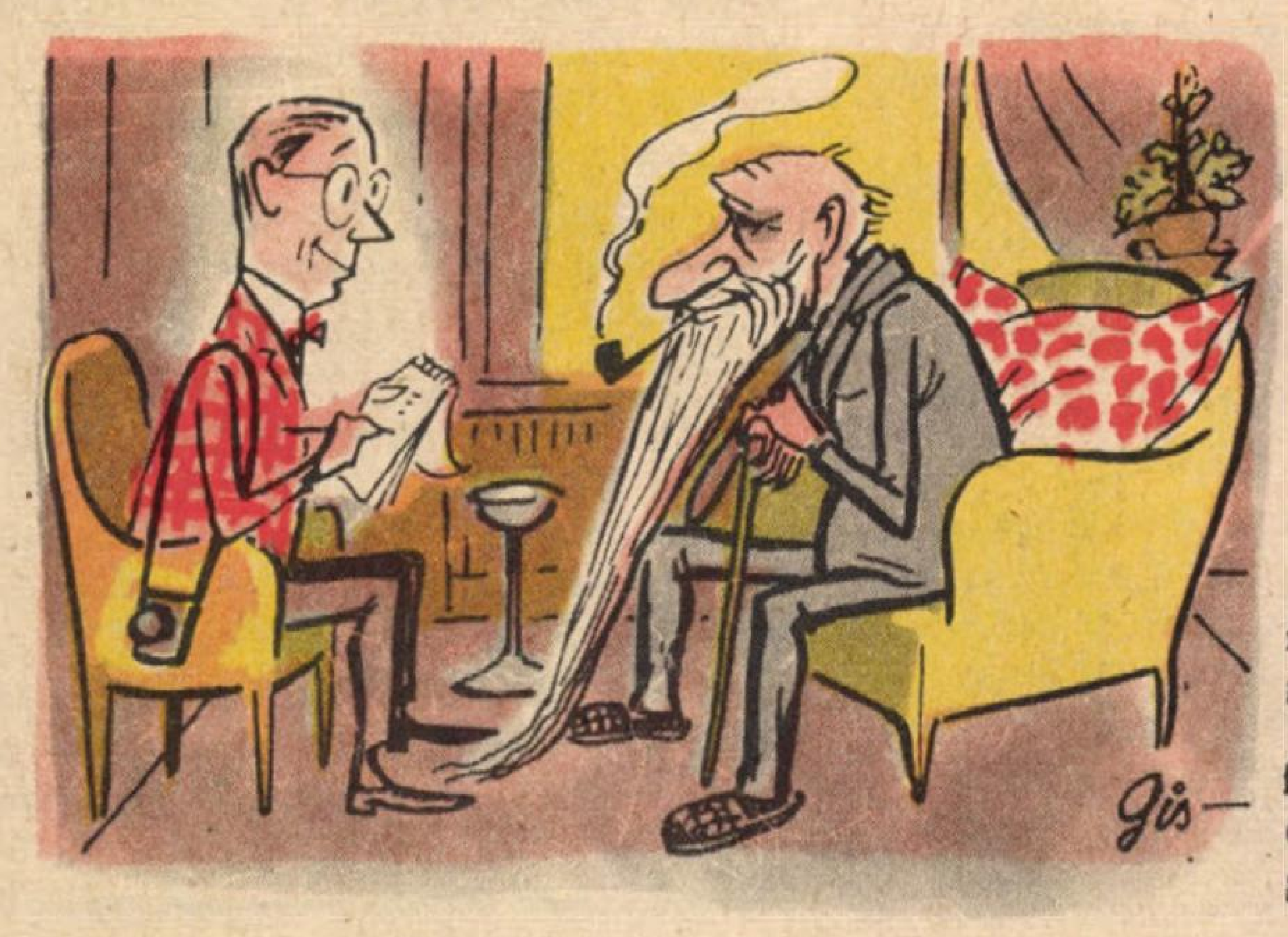

– És valóban a yoghurtnak köszönheti szép, magas korát?

– Igen, mindennap elfogyasztok egy üveggel, és ennek beszerzése rengeteg gyaloglással jár...

Kaján Tibor rajza

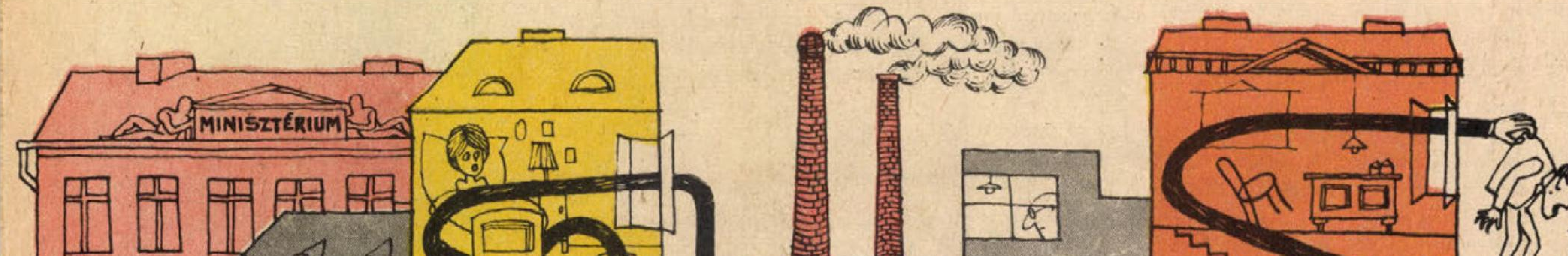

HEPPIEND

(Szín: szépen berendezett, modern lakás.)

ANYÓS *(be):* Szervusz, Pistuka. Nem hallottátok, milyen régóta csöngetek?

FÉRJ *(ironikusan):* Hallottuk, Sárikám. A legjobbkor jöttél. Soha jobbkor nem jöhettél volna.

ANYÓS: Veszekedtetek?

FELESÉG *(vérfagyasztó nyugalommal):* Éppen menni készültem hozzád.

ANYŐS: Idegesnek látszol.

FELESÉG: Én nem. Csak éppen egy percig sem élek tovább vele! Megcsal a hülye, egy vacak, ronda kis nővel, de én elköltözöm! Már összecsomagoltam és indultam volna hozzád . . .

ANYÓS: Hozzám? Ne beszélj ostobaságot! Hozzám?!

FELESÉG: Hova menjek, ha nem az anyámhoz?

ANYÓS *(idegesen):* Nem mondanád meg, hová akarsz hozzám jönni? Talán kitehetem az albérlőmet? . . . Ideges vagy, ez a baj, majd én beszélek a férjeddel . . . Igaz ez a dolog, Pistukám?

FÉRJ: Igenis, igaz, és igaz! Ha menni akar, menjen! Nem fogom tartóztatni. Különben nem is igaz, csak sétáltam vele . . .

FELESÉG: Ó, a szent ember! Csak sétált vele! Összebújva sétált vele egy padon! Fél éjszaka sétált a száján!

ANYÓS: Látod, hogy milyen ideges vagy! Ezért nem szabad elválni! Mikor végre van egy rendes lakásotok! Itt tudnád hagyni ezt a szép lakást?

FELESÉG: Bánom is én a lakást! Utálom!

ANYÓS: Bánod is te, azt elhiszem! De a lakást nem utálod! És egy ilyen séta miatt nem választ el a bíróság. Sőt, ha elköltözöl, még majd a te hibádból mondják ki a válást utóbb, és akkor fuccs a lakásnak!

FÉRJ: A mama csak ne aggódjék a lakás miatt. Mindjárt kiderül, hogy leválasztható-e? *(Felveszi a telefont.)*

ANYÓS: Most kit hívsz?

FÉRJ: A szomszédot. *(A telefonba.)* Mérnök úr? Sajgó beszél. Átlépne hozzánk egy szóra? Köszönöm.

FELESÉG *(zavartan):* Nincsen jobb dolgod, mint a szomszédok előtt kiteregetni a családi ügyeidet?

FÉRJ: Te kezdted! *(Kimegy ajtót nyitni.)*

FELESÉG *(a mamához):* A gyereket elvállalod?

ANYÓS: Meg vagy őrülve! Miért nem maradhat az óvodában?

FELESÉG: Mert a gyerek az enyém lesz! Akkor pedig nem lehet a férjem vállalatának az óvodájában!

ANYÓS: Akkor ne is gondolj a válásra! Én nem vállalom a gyereket! Még ilyent! Mikor végre bekerült, most meg fognád és kivennéd!

SZOMSZÉD *(be, nyugtalanul):* Kezüket csókolom.

FELESÉG *(megelőzve a férjét):* Arról van szó, kedves mérnök úr, hogy vajon leválasztható volna a mi lakásunk? Mi a véleménye?

FÉRJ *(kegyetlenül):* Ugyanis válunk a feleségemmel.

ANYÓS: Nagyon ideges mind a kettő. Ne vegye komolyan!

SZOMSZÉD *(nagyon idegesen):* De ilyen váratlanul . . . mi történt?

FÉRJ *(cinikusan):* Egy kis hűtlenkedés. Előfordult már más házasságban is, vagy tévedek? Az egyetlen vitás pont az, hogy leválasztható-e a lakásunk?

SZOMSZÉD *(dadog):* Azt hiszem, hogy nem választható ketté . . . kevés a légköbméter . . . nem járul hozzá a lakáshivatal . . .

ANYÓS: És még, ha hozzájárulna is! Nem nevetséges? Mikor végre egy komfortos lakásuk van! És a gyerek az óvodában! Érdemes akkor ezt csinálni, kérdem én? Két felnőtt ember és milyen idegesek egy semmiség miatt . . . nemde, mérnök úr? . . .

SZOMSZÉD *(dadog):* az . . . az . . .

ANYÓS: Hát nem lehet beszélni velük! Szóljon már maga is, mérnök úr! Nem volna a legegyszerűbb kibékülni?

SZOMSZÉD *(dadog):* Az a kérdés, hogy a kedves férje, hogy ön hajlandó-e kibékülni a feleségével?

FÉRJ: Engem az egész ügy nem érdekel! Csináljon, amit akar!

SZOMSZÉD *(összeszedi a bátorságát):* Akkor csak azt mondhatom, arra kérhetem én is, hogy bocsásson meg a feleségének!

FÉRJ *(meglepődve):* A feleségemnek?

FELESÉG *(ijedten):* De mérnök úr!

SZOMSZÉD *(elszántan):* Illetve nem is neki, elsősorban nekem!

FELESÉG *(rémülten):* Frédi, kérem!

SZOMSZÉD: Becsületszavamra kijelentem, hogy semmi sem történt . . . egyetlenegyszer találkoztunk . . . sétáltunk . . .

FÉRJ: Úgy? . . . padon? . . .

SZOMSZÉD: Pár percre csak . . . igen . . . leüldögéltünk . . .

FÉRJ: Igen? A kedves feleségem, és ön!

SZOMSZÉD *(dadog):* Ha javasolhatom, ezért ne váljanak! Semmi sem történt! Én szeretem a feleségemet!

FELESÉG *(egyszerre bőgni kezd):* Disznók! . . .

FÉRJ *(élesen):* Mama, úgy látszik, mégis költözik a lánya!

ANYÓS: Az ég szerelmére, Pistukám! Most te kezded! Te kezded az idegeskedést! És éppen most, mikor végre olyan szépen egyenesbe jött minden! . . .

Somogyi Pál

Vannak egészen furcsa dolgok

Az egyetemes pisztoly

A „Sunday Express" New York-i tudósítója egy olyan esetet ír le, amelyet leghelyesebben tragiko-szatirikusnak lehetne nevezni. Elfogtak egy Charles Bullock nevű 24 éves arizonai lakost, aki egy italbolt tulajdonosára pisztolyt fogva akarta kirabolni az üzletet. A rablótámadás nem sikerült, de az kiderült, hogy Mr. Bullock azt a pisztolyt használta, amellyel 3 éves kisfia néhány napja véletlenül agyonlőtte magát. A rablásból a temetés költségeit akarta fedezni.

Igaz az a mondás, hogy az élet a legjobb szatíraíró, de ez az író kartárs néha megfeledkezik az ízlésről.

Óvakodjunk a mérgestortától!

A spanyolországi Jaenban nem kevesebb mint négyszáz embert kellett kórházba szállítani tortamérgezés miatt. A tortát egy nagyszabású esküvőn fogyasztották. Mindössze az ifjú pár menekült meg a súlyos ártalomtól. Ők ugyanis még az esküvői torta felvágása előtt csendben és észrevétlenül eltűntek, hogy elérjék a vonatot, amely nászútjukra vitte őket.

A tviszt hatása a bibliaolvasásra

Az észak-velszi Balában a helyi bibliatársaság vezetői tiltakoztak a közelben rendezett ifjúsági találkozó rendezőinél, s követelték, hogy töröljék a műsorból a tvisztet, mivel a hangszóróból harsogó tviszt-zene zavarja a bibliát tanulmányozók elmélyülését. Az ifjúsági találkozó vezetője, Mr. Gwilyn Thomas visszautasította a tiltakozást, s megjegyezte, hogy aki gondosan tanulmányozza a bibliát, annak tudnia kell, hogy a hívőknek ennél sokkal nagyobb megpróbáltatásokat is zokszó nélkül kell elviselniök.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

D. László, Bp. VI., Bajcsy Zs. út. – V. Zoltán, Bp. XI., Bartók B. út. – B. József, Bp. VIII., Kulich Gy. tér. – Gy. Gyula, Gyöngyös. – J. Lajos, Köveskál. – Sz. Gyula, Bp. IX., Üllői út. – P. A., Bp., Lajos u. – M. Ferenc, Jászberény. – L. Albert, Bp. XII., Alkotás u. – M. István, Mátrafüred. – Zs. Zsigmond, Tatabánya. – G. Zoltán, Dunaföldvár. – Sz. Klára, Gyula. – V. Imre, Bp. VIII., Tavaszmező u. – M. Jánosné, Bp. VI., Lenin krt. — K. Nándor, Zsámbék. — K. László, Bp. XIII., Wallenberg u. — Sz. Péter, Bp. VIII., Szentkirályi u. — Cs. Éva, Gyoma. — K. József Eger. — H. István, Sándorfalva. — H. Z., Bp. XVII. — Dr. H. Gyula, Bp. VII., Jósika u. — Z. M., Bp. Váci u. — T. Dénes, Bp. XI., Ménesi u. — A. Sándor, Tarcali. — M. Lajos, Márok. — K. Sándor, Bp. XIII., Pannónia u. — K. Géza, Bábonymegyer. —

Ahogyan Franciaország megoldotta volna...

Szür Szabó József rajza

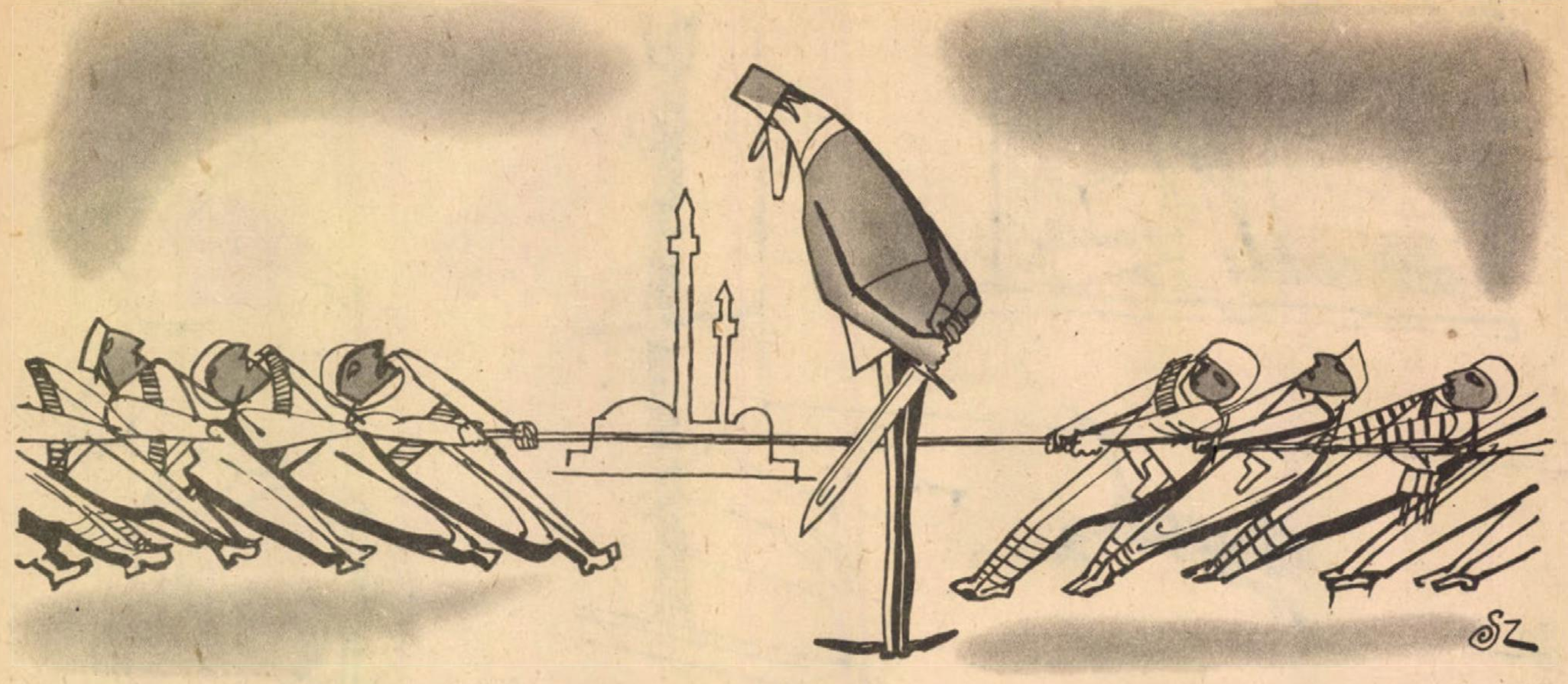

BEFŐZÉS

Úgy kezdődött az egész, hogy a feleségem elhatározta, hogy az idén semmit se fogunk befőzni. — Mert — azt mondta —, minek erőlködjön az ember, minek fájdítsa a hátát a gyümölcscipeléssel, magozással, passzírozással, mikor ma már olyan remek készen vett konzerveket, dzsemeket és lekvárokat árul a Közért, hogy nincs az a finnyás vendég, aki meg tudná különböztetni az ízüket attól, ami odahaza készült, fáradságos és teljesen felesleges munkával.

Mindezt még júniusban mondta a feleségem, amikor még azt hitte, hogy az eper olcsóbb lesz, mint ahogy talán olcsóbb is lett volna, ha el nem fogyott volna. Viszont a cseresznye—meggyszezont lekéstük, mert épp akkor utaltak be bennünket Szigligetre.

Hanem aztán visszaérkeztünk, és a feleségem kiment a spejzba, és azt mondta: milyen kár, hogy annyi üres üveg porosodik ott, és vajon nem venné-e át őket a Közért?

De szerencsére nem vette át, ugyanis épp akkor kaptunk egy nagy kosár remek őszibarackot ajándékba — mint egy barátnő saját termését —, és mivel annyit nem lehetett megenni, másrészt egy kicsit meg is puhultak az úton, tehát lett belőlük tizenöt üveg gyönyörű dzsem.

Sárga barackot viszont azért főztünk be, mert egy másik barátnő nagyon kényelmes receptet ajánlott: nem kell a haját lehúzni, csak úgy összedarálni az egészet, majd meglátjuk, milyen pikáns íze lesz.

Na, meg is láttuk, de a feleségem azt mondta, hogy a színét össze se lehet hasonlítani az olyan barackdzsemmel, aminek a haja le van húzva és éppen ezért — mert ez már úgyis egybe megy — főzött öt üveg lehúzott barackot is, annak az elvi elhatározásának fenntartásával, hogy a tavalyi száztíz üveg befőtt a legnagyobb őrültség volt és az idén esze ágába se jut ilyesmire vállalkozni.

Mindössze még tíz üveg egész apró vörös szilvát főztünk be, mert az az idén hihetetlenül olcsó volt, persze: azt is csak úgy egész egyszerűen, fahéj és szegfűszeg nélkül.

Aztán öt másik üveg vörös szilvát, fahéjjal és szegfűszeggel.

Továbbá tíz üveg ringlót, mert azt a gyerekek úgy szeretik és cseresznye—meggyet úgyse főztünk be, hát ahelyett.

De eper helyett igazán csak húsz pohár málnadzsemet vettünk a Közértnél, ahol egy barátnő azt suttogta, hogy az idén nem lesz az a remek komprimált paradicsom, mint tavaly, ennél fogva most főzzük a paradicsomot.

Elannyira, hogy ma már a kilencvenötödik üvegnél tartunk, ami a tavalyról maradt húsz üveggel együtt száztizenöt, nem számítva a kék szilvát és a savanyúságot, aminek csak szeptember végén lesz az igazi szezonja.

Mivel azonban minden jó, ha jó a vége és türelem rózsát terem — örömmel jelenthetem, hogy eljött a Sárika néni, a feleségem megkínálta Közért-málnával és a Sárika néni nagyon megdicsérte, mert hiába: ennek mégiscsak más az íze, mint annak a vacaknak, amit az üzletben árulnak.

És eljött a Micike néni is, aki megkóstolta a baracklekvárt és megjegyezte, hogy ő igazán nem azért mondja, de ennek korántsincs az a finom aromája, mint amit a feleségem sajátkezűleg főz be, idehaza.

Amiben egyébként igaza is volt, mert ezt a lekvárt ő küldte tavaly, a saját receptje szerint befőzve, kóstolónak.

Zágon István

Következtetés

Török János rajza

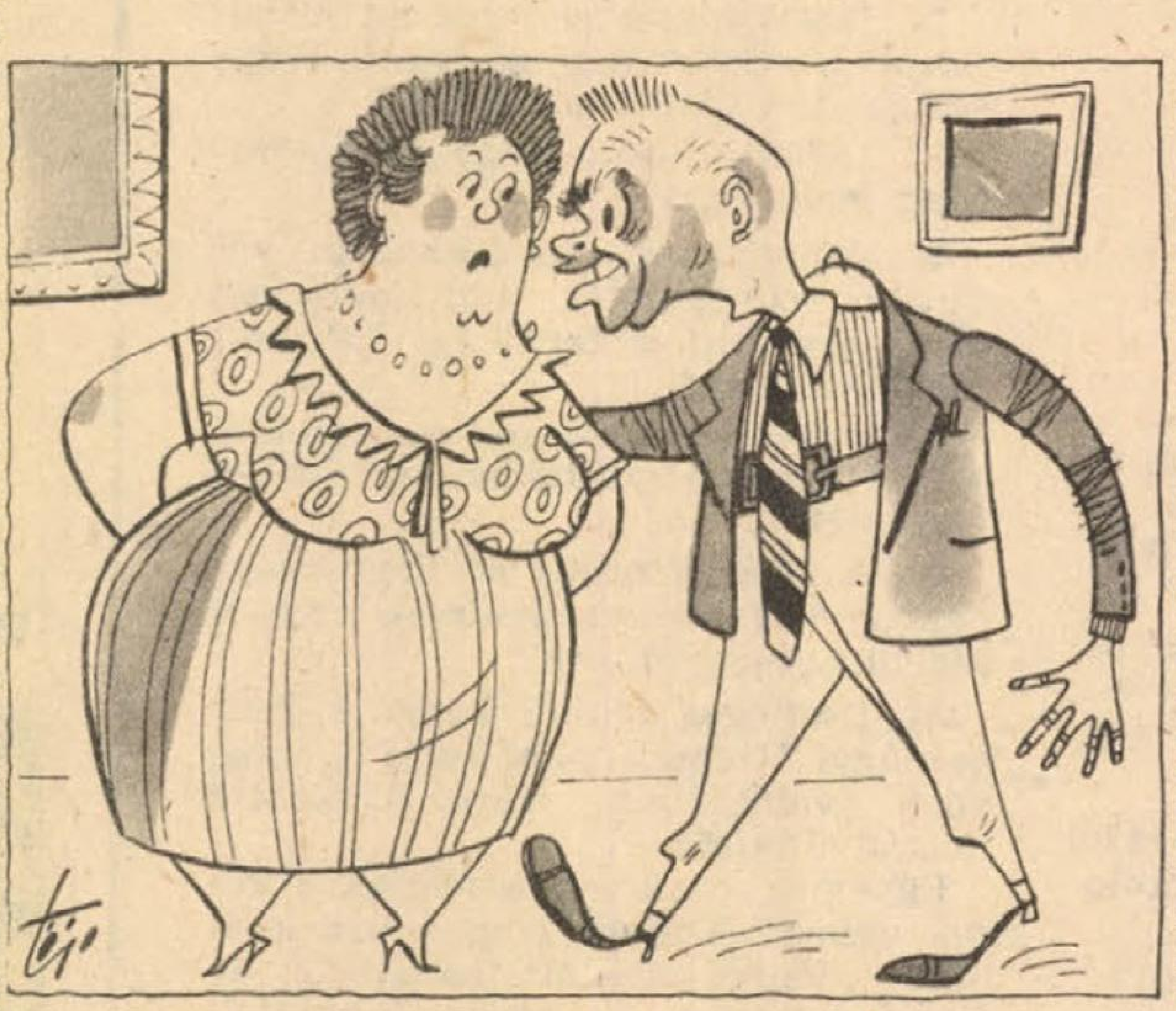

– Biztosan négyes találatuk van a lottón! Láttam, amikor az egész család jegyet váltott a szárnyas-hajóra!

Akad még érdekes néznivaló...

Szűr-Szabó József rajza

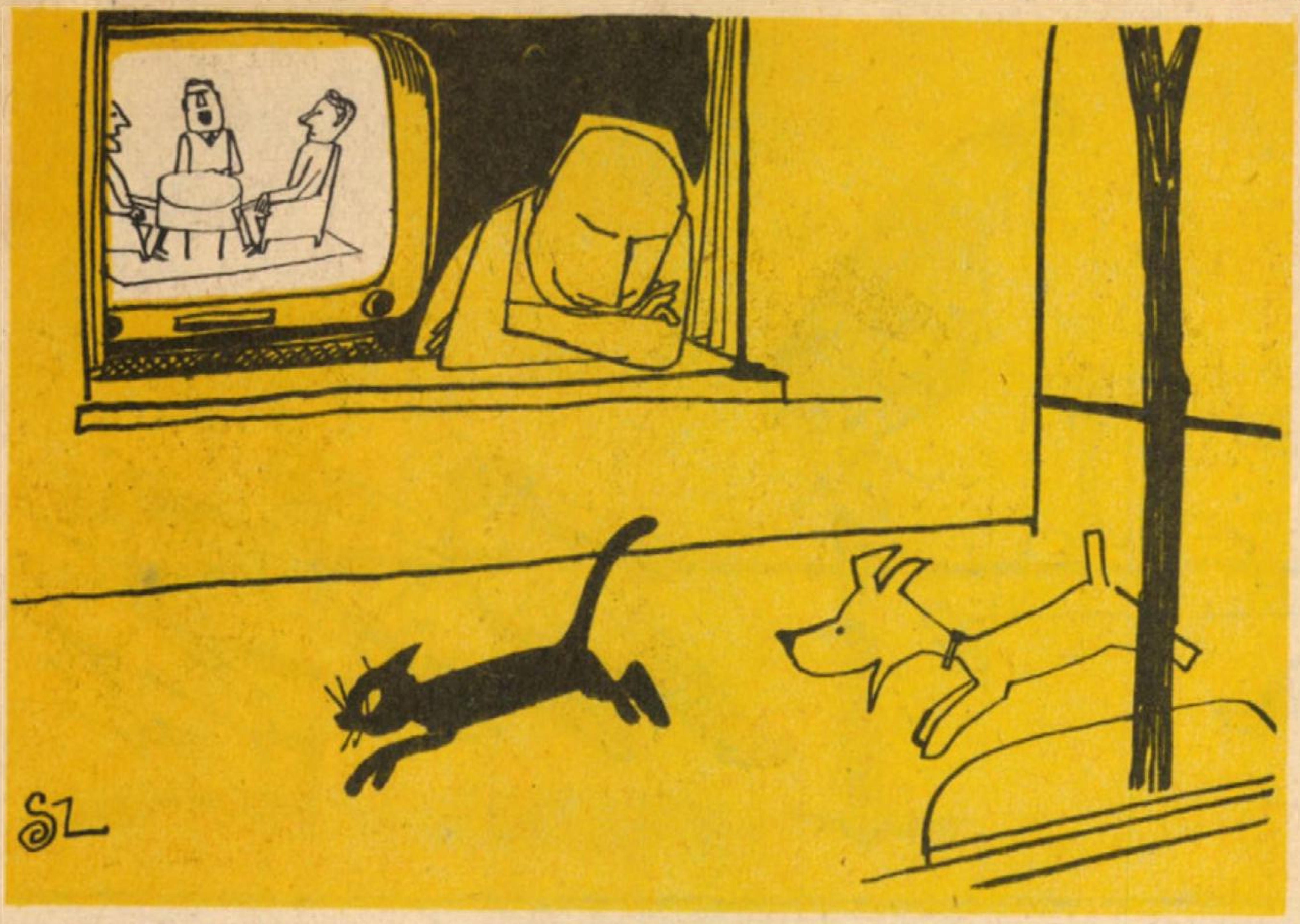

Türelmetlen anya

Vasvári Anna rajza

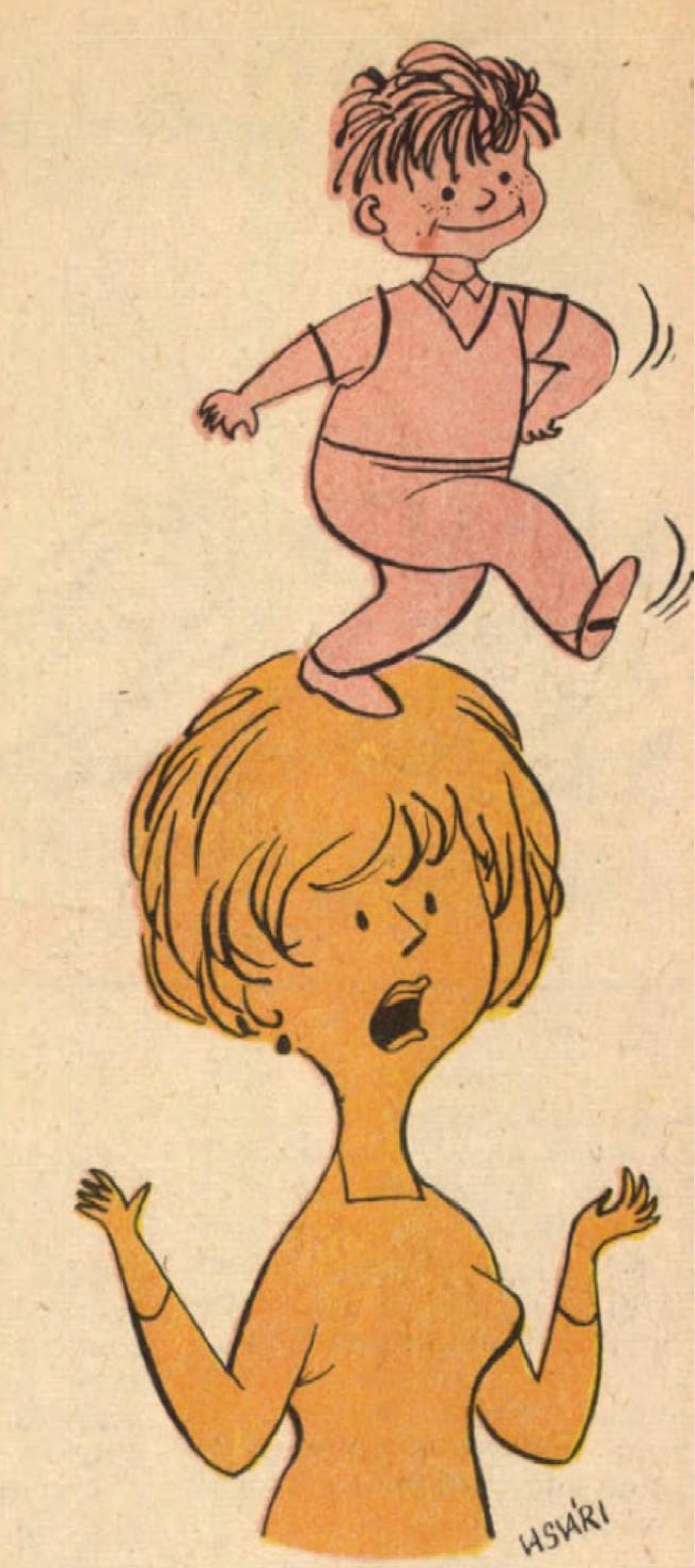

– Fiacskám, hagyd már abba, kezdem unni . . .

VILÁGÍTÓTORONY

Most jutott tudomásomra, hogy az angol kormány el akar adni egy régi, használt világítótornyot, amelyet lakásnak is lehet használni. Mivel régóta vágyom egy világítótoronyra, ezúton intézem Őfelsége kormányához a következő kérdéseket:

1. Milyen állapotban van a világítótorony, s körülbelül milyen összegű OTP-kölcsönnel hozható rendbe?

2. Milyen a világítótorony világítása, és van-e gáz?

3. Elég csendes helyen fekszik-e, nem jár-e túlságosan sok óceánjáró arrafelé, a hullámok nem lármásak-e, szökőár és viharok idején működik-e a hangfogó?

4. Nincs-e a szomszédban több világítótorony, amelynek a lakói átjárnak telefonálni, TV-t nézni, vagy könyvet kölcsönözni?

5. Nem zavarja-e az embert a túlságosan sok hajótörés?

6. Cápák vannak-e, és mikor van horgászati tilalom?

7. Van-e a közelben italbolt, és ha igen, mikor lehet számítani a kitelepítésére?

8. Hova lehet esténként eljárni?

9. Milyen bajnokságért játszanak a környékbeli labdarúgó csapatok, s nem kiabálnak-e túlságosan a szurkolók?

10. Van-e a világítótoronyban rádió és televízió, és ha igen, mennyibe kerül a leszerelésük?

11. Nincs-e szó a környékbeli óceán beépítéséről?

12. Hány hónaponként hozzák a postát, és hogyan lehetne ezek számát lecsökkenteni?

13. Érezhető-e a kongói és az algériai helyzet hatása a világítótoronyban, s ha igen, milyen szigetelő berendezést ajánlanak?

14. Nem kell-e attól tartani, hogy a világítótorony egy részét kiigénylik?

15. Régi bérű világítótorony a szóban forgó bérlemény vagy nem?

16. Költözködés céljaira az Admiralitás rendelkezésemre bocsát-e egy szolgálaton kívüli hadihajót?

17. Lehet-e újságelőfizetést táviratilag lemondani?

18. Amennyiben meg akarom vásárolni az épületet, hol tudhatom meg, hogy mibe kerül egy használt világítótorony?

19. A lakbér esetleges nemfizetése a tengerek szabadságához tartozik-e vagy nem?

20. A világítótorony kivilágításáról nekem kell-e gondoskodnom vagy a segédházfelügyelőnek?

21. Esetleges lyukas tetőt a Tengernagyi Hivatal csináltatja-e meg, vagy valamelyik nemzetközösségi magánvállalat?

Egyelőre ezekre a kérdésekre kérek választ. Tudom, hogy a brit kormány eléggé elfoglalt manapság, de figyelmeztetem az egész kabinetet, hogy Anglia akár belép a Közös Piacba, akár nem, a házbérjövedelemre föltétlenül szüksége van.

Feleki László

E heti hirdetésünk

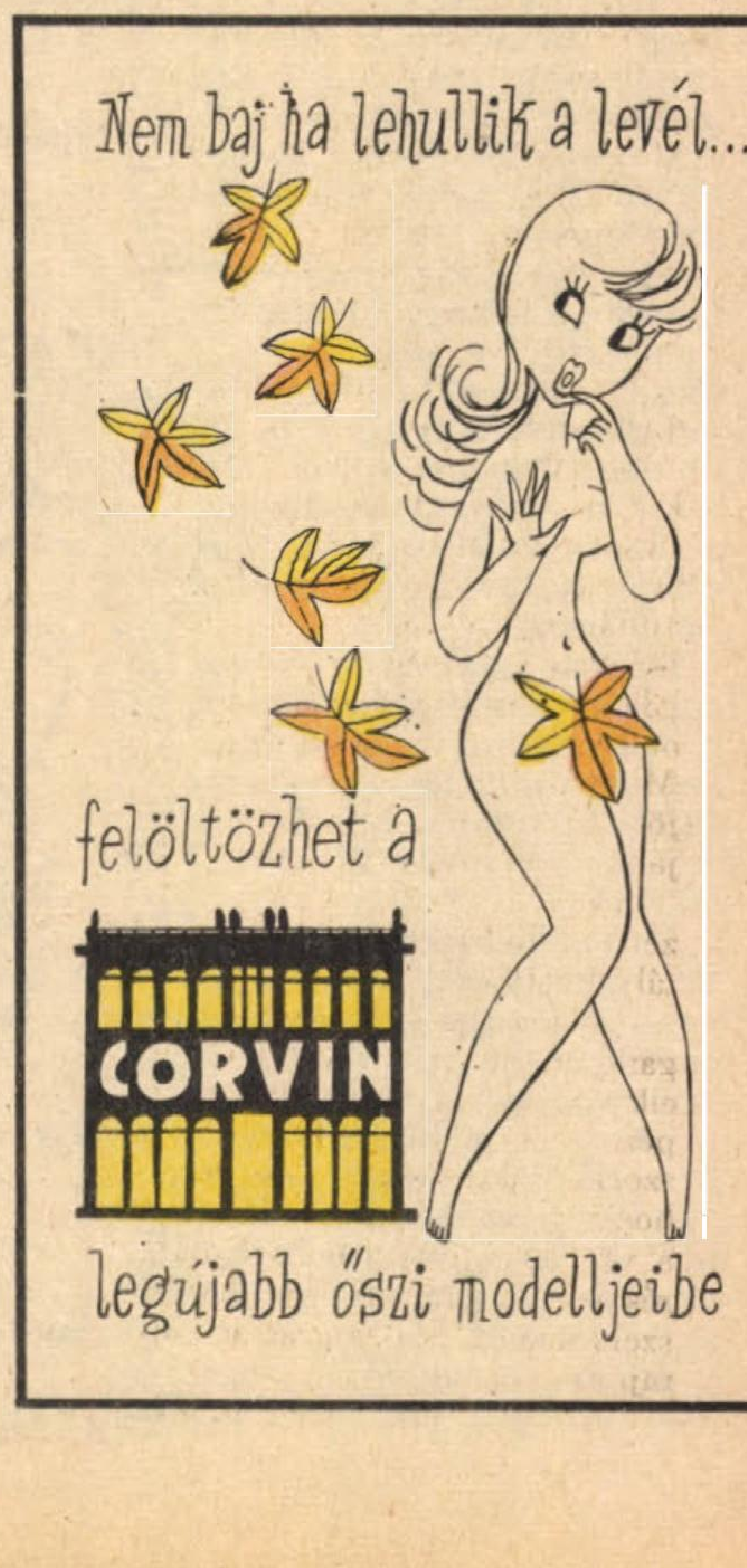

Felkészült prímás

Mészáros András rajza

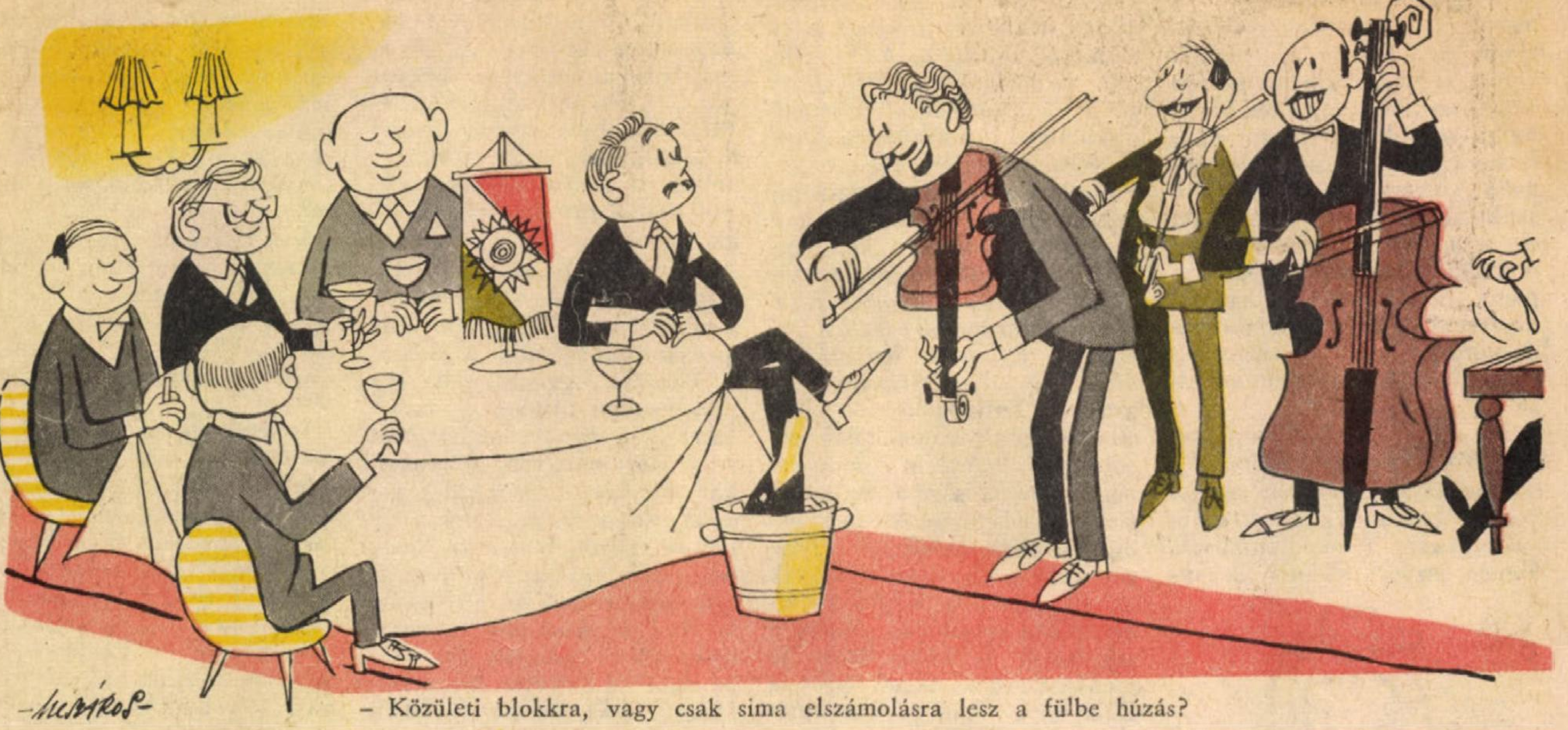

– Közületi blokkra, vagy csak sima elszámolásra lesz a fülbe húzás?

MAI TÖRTÉNET

A Főhatóság egyik osztályvezetője hétfőn így szólt Kovácshoz:

— Kedden elutazik Sz. nagyvárosba és ellenőrzi kirendeltségünk pénzügyi, adóügyi, erkölcsi és szociális helyzetét. Pénteken visszajön, és szombaton jelentést tesz nekem.

Kovács tehát elutazott Sz. nagyvárosba.

A Főhatóság másik osztályvezetője így szólt Szabóhoz: — Kedden elutazik Sz. nagyvárosba és ellenőrzi, hogyan ellenőrzi Kovács, kirendeltségünk pénzügyi, adóügyi, erkölcsi és szociális helyzetét.

Szabó tehát elutazott Sz. nagyvárosba.

Szombaton Kovács jelentkezett a Főhatóság egyik osztályvezetőjénél:

— A kirendeltség pénzügyi, adóügyi, erkölcsi és szociális helyzete teljesen kielégítő. Ellenben a Szabó egész héten ott lumpolt Sz. nagyvárosban. Minden hajnalban részegen jött ki a szálló bárjának ajtaján.

Szombaton Szabó jelentkezett a Főhatóság másik osztályvezetőjénél:

— Még nem tisztáztam magamban, hogy Kovács hogyan ellenőrizte kirendeltségünk pénzügyi, adóügyi, erkölcsi és szociális helyzetét. Egy tény, hogy egész héten ott lumpolt a városban. Minden hajnalban részegen jött ki a bárral szembeni zenés-eszpresszó ajtaján.

S. M.

Az erénycsősz

Pusztai Pál rajza

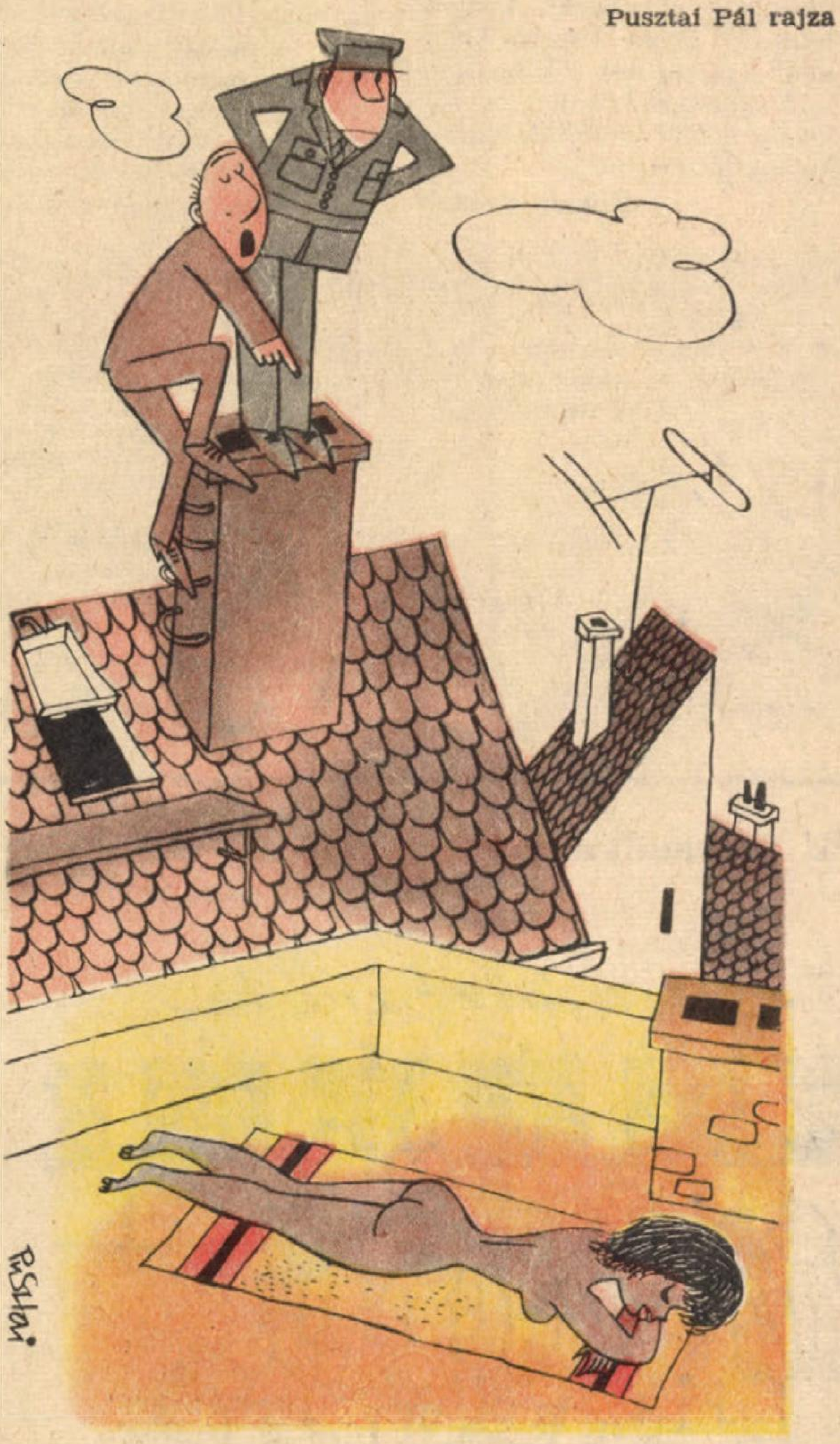

– Tessék nézni, egész nyáron át mindennap meztelenül napozott ez a nő!

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

MARK TWAIN európai útját megszakítva, letelepedett egy Firenze melletti villában, ahol dolgozni akart. Előzőleg megvizsgáltatta magát az egyik firenzei orvostanárral, aki lesújtó leletét levélben közölte az íróval. Súlyos tbc-ről, szívtágulásról és érelmeszesedésről volt szó ebben a leletben.

Az író még magához sem tért megdöbbenéséből, amikor sürgönyt kapott, amiből az derült ki, hogy leletét összecserélték egy másik paciensével, és az ő vizsgálati eredménye teljesen kielégítő. Az orvostanár bocsánatot kért tévedéséért.

Mark Twain levélben válaszolt.

„Midőn két napja a szörnyű orvosi lelet öngyilkosságra késztetett — írta —, megbocsátottam minden ellenségemnek. Még önnek is, tanár úr!”

ROALD AMUNDSEN sarkkutató, akinek nagyvonalú előadását olykor saját honfitársai sem vették szó szerint, sajtóértekezleten számolt be legújabb expedíciójáról. Mellette egy díványon kiterítve feküdt egy hatalmas jegesmedvebőr, amelyre izgalmas küzdelem árán tett szert a sarkvidéken.

— Életre-halálra harcoltunk, vagy ő vagy én … — mesélte Amundsen, amikor egy norvég újságíró közbeszólt:

— De Roald, képzeld, mit kezdett volna a jegesmedve a te bőröddel!

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciáv
ráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a b

KALAP, KALAP, KALAP...

Bicepsz Ferdinándot, a nagyhírű díjbirkózó dinasztia alapítóját először a ringből verték ki, majd haja is hűtlen lett hozzá. Minthogy tar koponyája a hidegre erősen érzékennyé vált, orvosa tanácsára kellő vastagságú, afféle papsapka-alátét viselését határozta el. Igen ám, de az alátéttel megtoldott koponyára régi kalpagja már nem volt rászerkeszthető, ezért nyakába kapta a várost, hogy a szükséges 65-ös méretű kalapot előteremtse.

És most kezdődik a kalap népgazdasági jelentőségének kibontakozása. Szocialista országban a piackutatás fejlett tudomány, amit nem dilettánsok, hanem tisztes szakemberek művelnek. Kalapüzleteink vezetői ugyanis a kötelező kereskedői gondossággal nyomban jelentették központjuknak, miszerint az egyik vevő 65-ös kalapot keresett, persze hiába. Minden boltvezető mélyenszántó okfejtéssel tárta fel az új, nagy átmérőjű kalap iránti kereslet alapvető gazdasági és politikai összefüggéseit. Íme, egyik találó idézet: „Népünk szüntelen életszínvonal emelkedése nyomán nemcsak a has-, nyak-, mell-, hanem a koponyabőség is szakadatlanul növekszik. A 65-ös számú kalap iránti élénk kereslet már kétségtelenül e jelenségsorozat hatásaként értékelhető. Szakítanunk kell tehát kalapgyáraink elavult számozási módszerével stb., stb." Így a boltvezetők általában.

Miután pedig emberünk kereken 60 üzletben fordult meg, a vállalat piackutató főosztálya kereken 60 azonos jelentést kapott a helyzet pillanatnyi és távlati alakulásáról. A Piac Kutató Laboratórium (PIKULA) pedig a tudósokra jellemző produktív türelmetlenséggel neszelt az alulról érkező jeladásokra. Menten megállapították, hogy perspektívában merőben új utakra kell térniök a fejbőség meghatározásában és szabványosításában. A 60 szaküzletből érkezett jeladásból nyomban levonták a végső következtetéseket és az azonnali szükségletre egyelőre 50 000 darab 65-ös kalap soronkívüli gyártását rendeltették el a főhatósággal, az ötéves terv hátralevő szakaszára pedig 500 000 darabnak a piacon való szétterítését rendelték el. És mivel a megejtett kibernetikai számítások szerint a fej külső és belső átmérője szükségszerűen tágul, ezért a Kalapügyi Kutató Laboratórium (KAKULA) a harmadik, negyedik és ötödik ötéves tervben hatéves kortól minden nemzedék fejméretszabványát a szocializmus várható eredményeinek megfelelően sürgősen átértékeli, és a távlati szükségletre 39 olyan újszerű kalapgyár építését tervezik be, amelyek korszerű szinten és zökkenők nélkül kielégítik népünk kalapszükségletét.

Vincze Oszkár

Előzetes iskolai örömök

A Váci utcai általános leányiskola növendéke vagyok. Augusztus vége felé az iskola kapujára hirdetményt szögeztek föl. Ebből a VI., VII. és VIII. osztályba kerülő diákok megtudhatták, hogy tankönyveiket augusztus 28-án délelőtt 9—12 óra között vehetik át.

Már fél kilenckor ott voltam az iskolában, hogy hamarabb végezzek. Legalább száz gyerek tolongott már a sorban. A kiosztás ugyanis csak egy tanteremben történt, és mindössze két felnőtt foglalkozott vele. Háromnegyed tizenkettőkor, amikor még mindig nagyon sokan várakoztunk a folyosón, közölték velünk, hogy mára befejeződött a könyvosztás, másnap délután folytatják. Okulva az előző nap tapasztalatán, 29-én már egy óra előtt az iskolába siettem. Állt a sor. Megint csak ketten osztották a könyveket egy teremben. Végül is három órakor megkaptam könyveim felét. A többi úgy látszik kifogyott.

Mikor eljöttem, még vagy ötvenen várakoztak sorukra. A könyvkiosztás szervezetlensége miatt egy nappal megrövidült a szünidőnk. Azért írom ezt meg, hogy jövőre nálunk is, meg a többi iskolában is jobban menjen a könyvosztás.

Egy sorban álló tanuló

Posta-fogyatkozás

Kiterjedt érdekeltségű intézmények és egyénileg levelező ügyfelei nevében lesújtva jelentem, hogy a hű barát, a legközelebbi postahivatal az V. ker. Nagy Sándor utca 1. sz. alatt, f. évi május 31-én, tragikus hirtelenséggel megszűnt.

Veszteségünk még újabb csapással fokozódott, midőn nem sokkal utána — VII. 31-én —, tatarozás címén bezárták az 53. Postahivatalt is, a Bajcsy Zsilinszky út 16. sz. alatt.

Hazánknak az egy főre eső hivatalokkal és vállalatokkal legsűrűbben telepített részében így nem maradt posta. A Nyugati pályaudvar és a Főposta között működő címzettek és feladók azóta a Lánchídig kénytelenek zarándokolni, mindennemű küldeményeik ügyében. Ez így olykor több úttal jár, mintha saját maguk kézbesítenék azokat.

Bizony, helytelen volt ilyen gyors egymásutánban megtizedelni a belvárosi postahivatalokat! A Posta ésszerűbb ütemezéssel megóvhatta volna többezer ügyfelét a kengyelfutástól — és önmagát az érdekeltek bosszús szidalmaitól...

K-sy

KI HINNÉ?

A napokban cipőbetétet akartam venni. Betértem hát az egyik jóforgalmú cipőboltba, ahol egy bájos elárusítónő kedvesen tudatta velem, hogy a cipőbetétet az illatszerboltok árusítják. Az üzletből kijövet elgondolkoztam azokon az „ötletes" hirdetéseken, amelyek arra biztatják a vevőt, hogy „Édességet az Édességboltban", „Ruhát a Ruhaboltban" vásároljon. Miért nem hirdetik például azt is, hogy „Cipőbetétet az Illatszerboltban" vegyünk? Hiszen ezt sokkal nehezebb a vevőnek kitalálni.

Gräber János,
I., Alsóhegy u. 3.

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Rendelet — elméletben" című bírálatukkal egyetértünk. A boltkezelőt kioktattuk és reméljük, hogy a jövőben hasonló eset nem fordul elő.

Főv. Dohánybolt V.
Székely Imre
terv. stat. vez.

„Tanuljunk könnyen, gyorsan németül" — című bírálatukért, amely a vasúti személykocsikban elhelyezett hibás szövegű táblákra felhívta a figyelmünket, köszönetet mondunk. A táblák sürgős kicserélése iránt intézkedtünk.

Közl. és Postaügyi Min.
I. Vasúti Főoszt.
Sarbó Tamás oszt. vez.

A Déli pályaudvaron

Schwott Lajos rajza

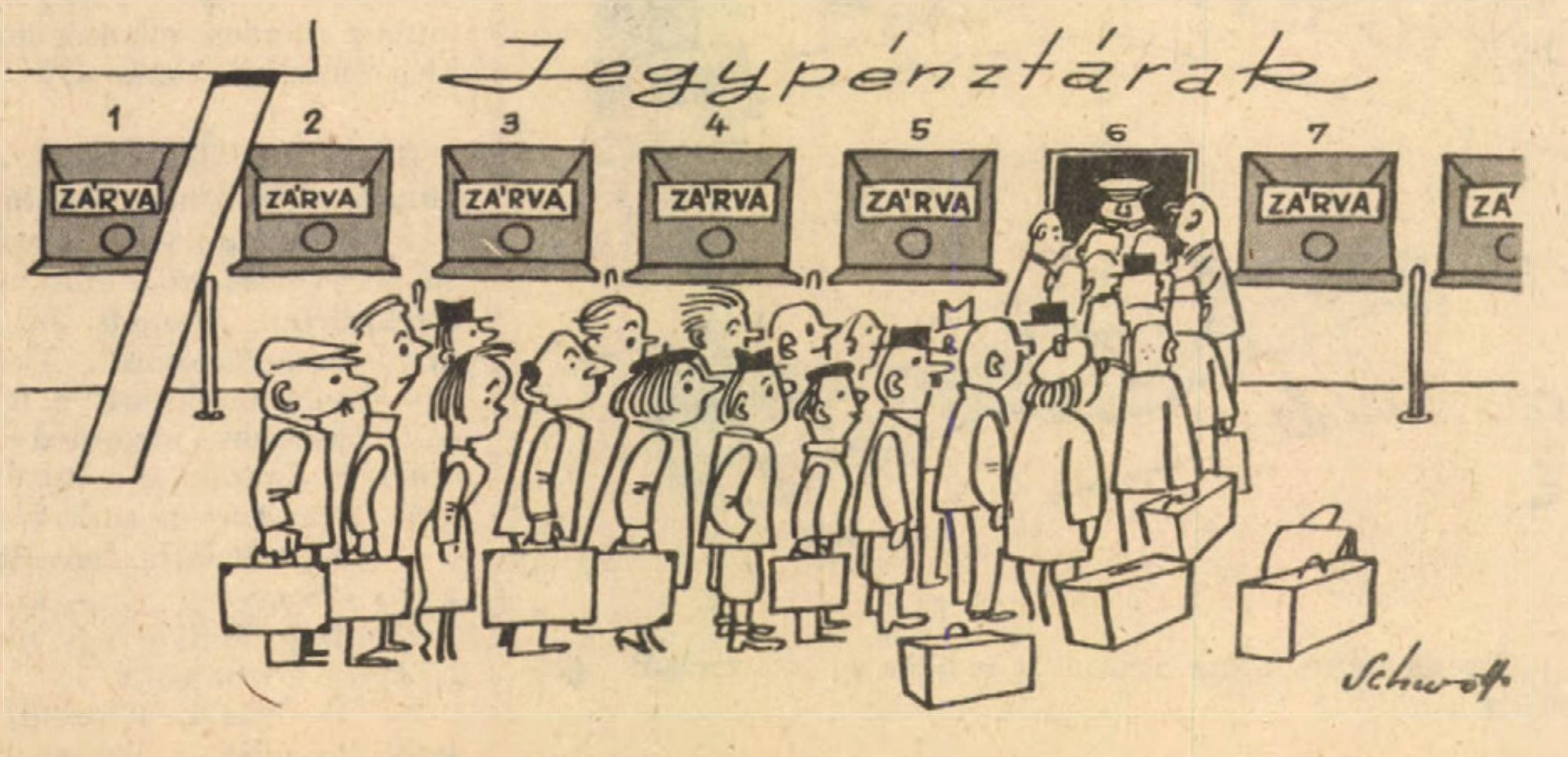

– Úgy látszik, a pénztárosok is utaznak...

MEGFONTOLANDÓ,

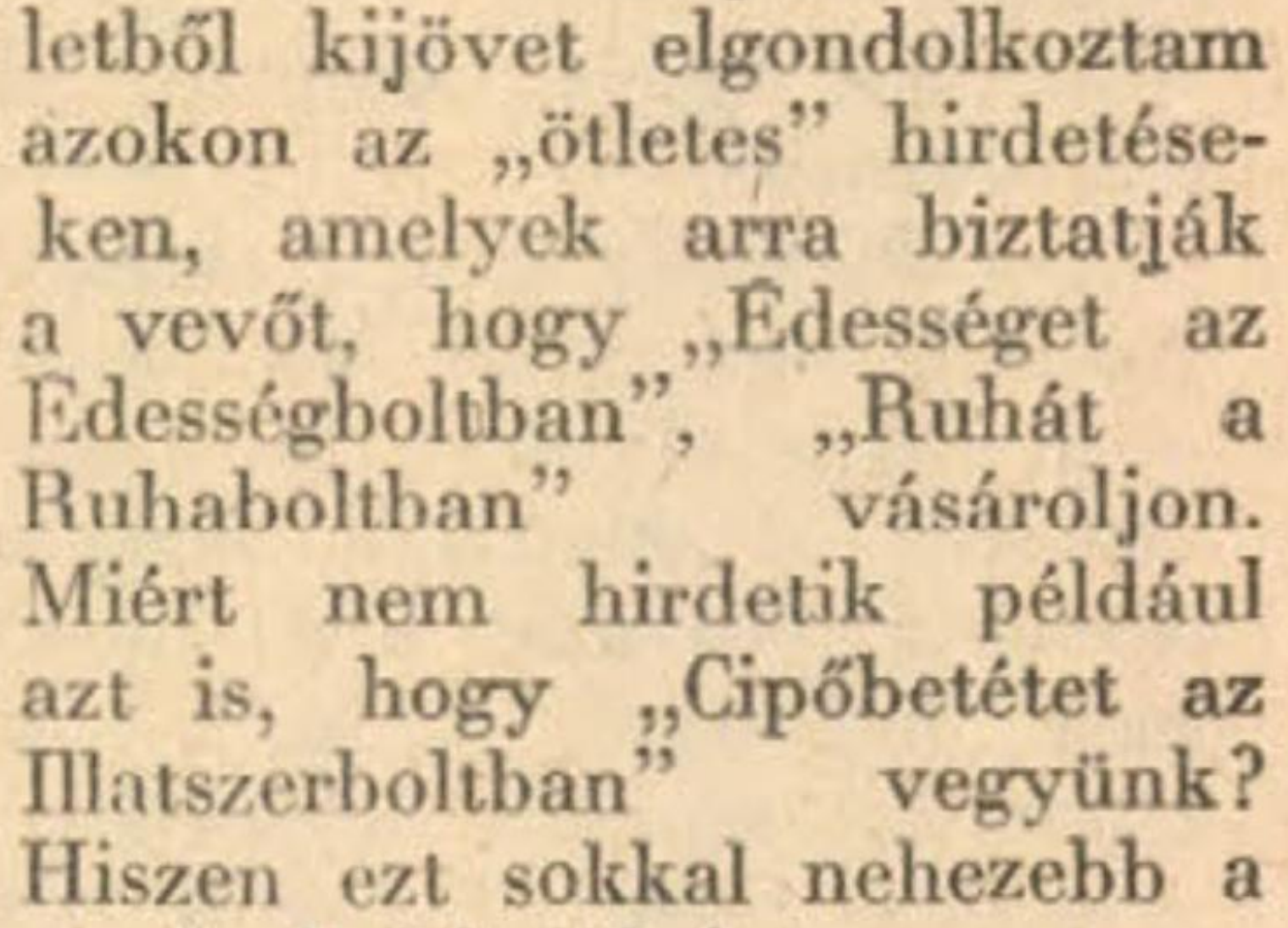

hogy kössön-e valaki hizlalási szerződést, ha a biztos jövedelem — a gyufacímke szerint — nem több, mint 30 fillér. Nagyon előnytelen ez a szerződés: vagy talán inkább a gyufacímke?!

(n)

Egyenlőtlen fejlődés

Hegedűs István rajza

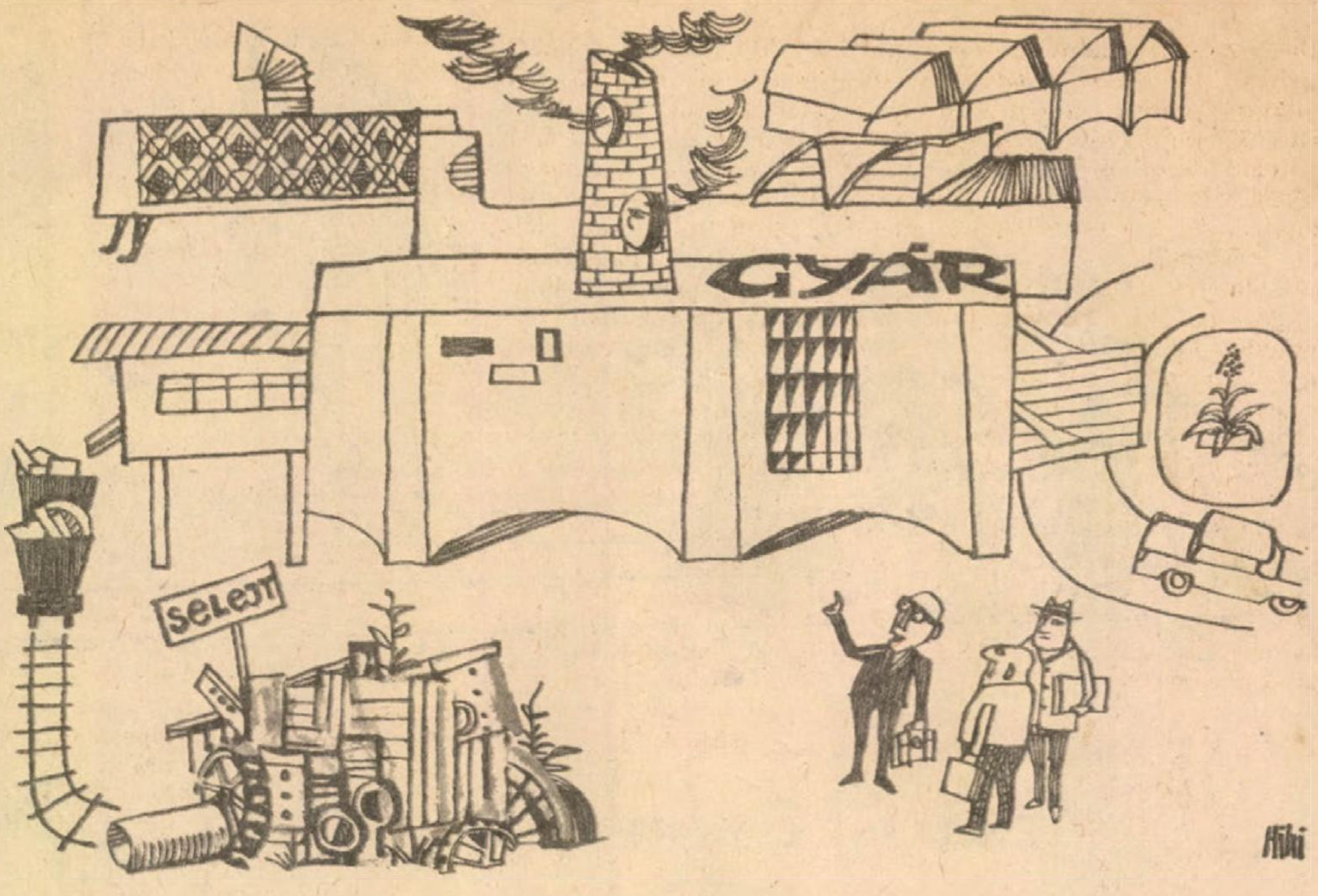

– A gyárat szépen modernizáltuk, most már csak a termelés körül vannak apróbb hibák . . .

NEVELÉS DOLGA AZ EGÉSZ...

Az igazgató aláírta az aktát, Csömöri átvette, majd előbb az íróasztalnál hajolt meg, azután az ajtónál. Később Kisteleki, a helyettes igazgató lépett a szobába.

— Milyen ember ez a Csömöri? — kérdezte tőle az igazgató.

— Kitűnő munkaerőnek látszik, amennyire egy hét alatt megfigyelhettem, de van egy nagy hibája: túlságosan szolgálatkész, alázatos, szervilis.

— Észrevettem. Meg kell nevelned. Kínos, hogy mennyit hajlong.

— Megpróbálok vele okosan beszélni.

Az igazgató helyettese még aznap elővette Csömörit. Arra biztatta, hogy legyen magabiztosabb, önérzetesebb.

— Igyekezni fogok, tisztelettel — hangzott az alázatos válasz.

— Ne tisztelettel igyekezzen. Maga, mint megfigyeltem, jól dolgozik, ne érezze magát ennyire alárendeltnek.

— Köszönettel megfogadom a tanácsot — mondta és mélyen meghajolt.

A helyettes a kabátja után nyúlt. Csömöri nyomban odaugrott, kikapta Kisteleki kezéből, és fel akarta adni. Szinte közelharc fejlődött ki közöttük, amíg Kisteleki végre egyedül vehette fel kabátját.

— Értse meg, Csömöri kartárs, manapság már nem segítik fel a felettesekre a kabátot! Ez megalázó!

— Igenis — válaszolta Csömöri, és újból tiszteletteljesen meghajolva, szélesre tárta ki a fejcsóválva távozó Kisteleki előtt az ajtót.

Egy hét múlva az igazgató megkérdezte helyettesét:

— Na, hogy haladsz Csömöri nevelésével?

— Nehezen. Annyi eredményt elértem, hogy a napi tizenöt-húsz „tisztelettel" már nyolc-tízre csökkent.

— Csak így tovább. Nevelés dolga az egész!

Áruló jelek

Szűr-Szabó József rajza

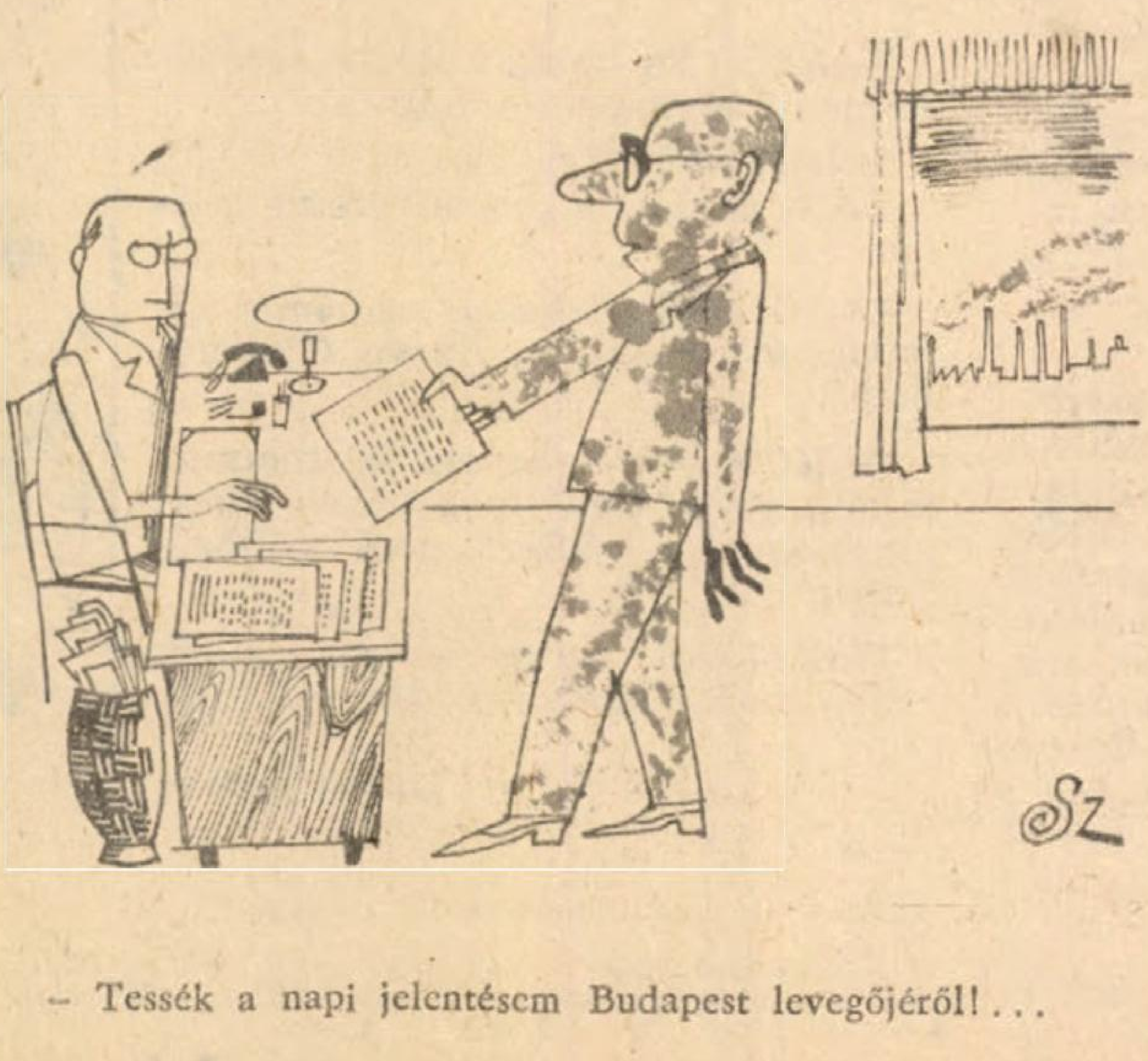

– Tessék a napi jelentésem Budapest levegőjéről! . . .

Ettől kezdve Kisteleki majd minden nap beszélgetett Csömörivel, aki lassan-lassan kezdett leszokni alázatosságáról. Igaz, még elég gyakran megfeledkezett magáról, és ha ő volt a telefonnál, amikor valakit a készülékhez kértek, kicsúszott a száján:

— Igenis, küldöm tisztelettel.

Egyszer kifakadt a csoportvezetője:

— Te engem ne tisztelettel kérj a telefonhoz! Megértetted?

— Megértettem, Balogh kartárs, kérem szépen — hangzott a válasz.

Kisteleki lassan boldogult Csömörivel.

Hónapokkal később az igazgató megkérdezte helyettesét:

— Na, mi a helyzet Csömörivel?

— Állandóan foglalkozom a nevelésével.

— És?

— Mély tisztelettel meg kell neked mondanom, kérlek alázattal, hogy véglegesen nem lehet őt megnevelni . . .

Palásti László

Előnyverseny

Hegedűs István rajza

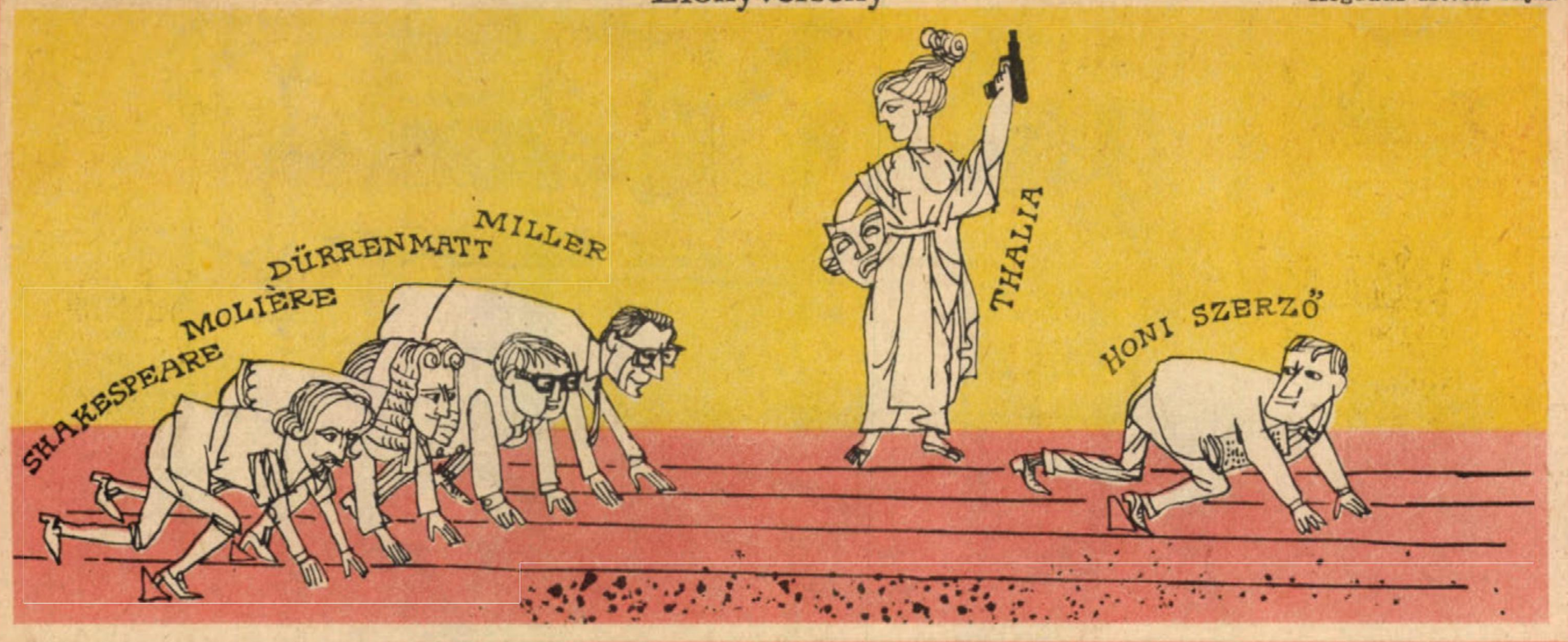

FALUSI GYEREK

(Budapesti utca. Éjfél. Egy ingujjra vetkezett fiatalember az útközépen a macskakövek felszedésén fáradozik. Megáll mellette egy zakós férfi.)

ZAKÓS *(kissé pityókos kedélyességgel):* Vízművek?

INGUJJAS *(fölnéz egy pillanatra, aztán szótlanul tovább dolgozik).*

ZAKÓS: Ez Pest, nem igaz? Nincs az a lehetetlen időpont, amikor ne akadna bármire bámészkodó... Ráadásul kérdésekkel zaklatják a dolgozót... Gázművek?

INGUJJAS: Nem.

ZAKÓS: Csatornázási művek?

INGUJJAS: Semmilyen művek.

ZAKÓS: Csak nem azt akarja mondani, hogy maszek alapon szedi föl a követ?

INGUJJAS *(egy kis habozás után):* De igen... Önnek olyan rokonszenves hangja van, én önnek most föltárom titkomat... Én falusi gyerek vagyok.

ZAKÓS: Miért titok ez?

INGUJJAS: Várjon. Azt szeretném, ha megértene. Falun nőttem föl, végtelen szabad mezőkön nyargalásztam, ha jól emlékszem, fűzfasípon lovagolva. A szél az anyaföld illatát fútta felém, és éjszakánként tücsökcirpelés ringatott álomba. Aztán agronómus lettem, és azóta Pesten dolgozom, mint raktáros. És éjszakánként nem tudok aludni.

ZAKÓS: Persze, hiányzik a tücsökcirpelés.

INGUJJAS: Próbáltam én ezen segíteni. Múlt héten a feleségem születésnapjára vettem magamnak egy magnetofont, és van egy egész tekercs tücsökcirpelésem. Minden éjjel kétszer-háromszor is végigjátszom, de mégse tudok elaludni.

ZAKÓS: Még nem tökéletes a technika...

INGUJJAS: Lehet. De inkább arra gondoltam, hogy az anyaföld illata hiányzik.

ZAKÓS: Ahá, szóval most anyaföld után kutat a pesti éjszakában!

INGUJJAS: Igen... Már nyomon is vagyok. Tegye csak arrább ezt a követ! Ah, már érzem az illatát! *(Tíz körmével túrni kezd, aztán, mint viharban hányódó tengerész, fölujjong):* Föld! Föld!!

ZAKÓS: És ez a zacskó, amit magával hozott?

INGUJJAS: Teletömöm földdel, és odateszem az éjjeliszekrényemre...

ZAKÓS: És bekapcsolja a tücsökcirpelést a magnetofonján...

INGUJJAS: Úgy van.

ZAKÓS: Hogy otthon érezze magát...

INGUJJAS *(lehunyt szemmel álmodozva):* Falun... Az én világomban...

ZAKÓS *(fejét rázva):* De mondja, minek ez a művi megoldás? Maga agronómus... Miért nem költözik falura?

INGUJJAS *(kinyitja a szemét, vállat von. Gépiesen):* Pesten jobb.

Dunai Ferenc

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító egy mesét olvas föl a gyerekeknek, s aztán azt igyekszik magyarázni, hogy mi is az a mese. Ezt követően megkérdezi:

— Nos, Petike, hogy hívjuk azt az írásművet, amelyet csak úgy kigondol az ember, és semmi komoly alapja nincsen?

Petike gondolkodik egy kicsit, aztán rávágja:

— Azt az írásművet útielszámolásnak hívjuk.

Egy kis eldugott presszóban

Balázs-Piri Balázs rajza

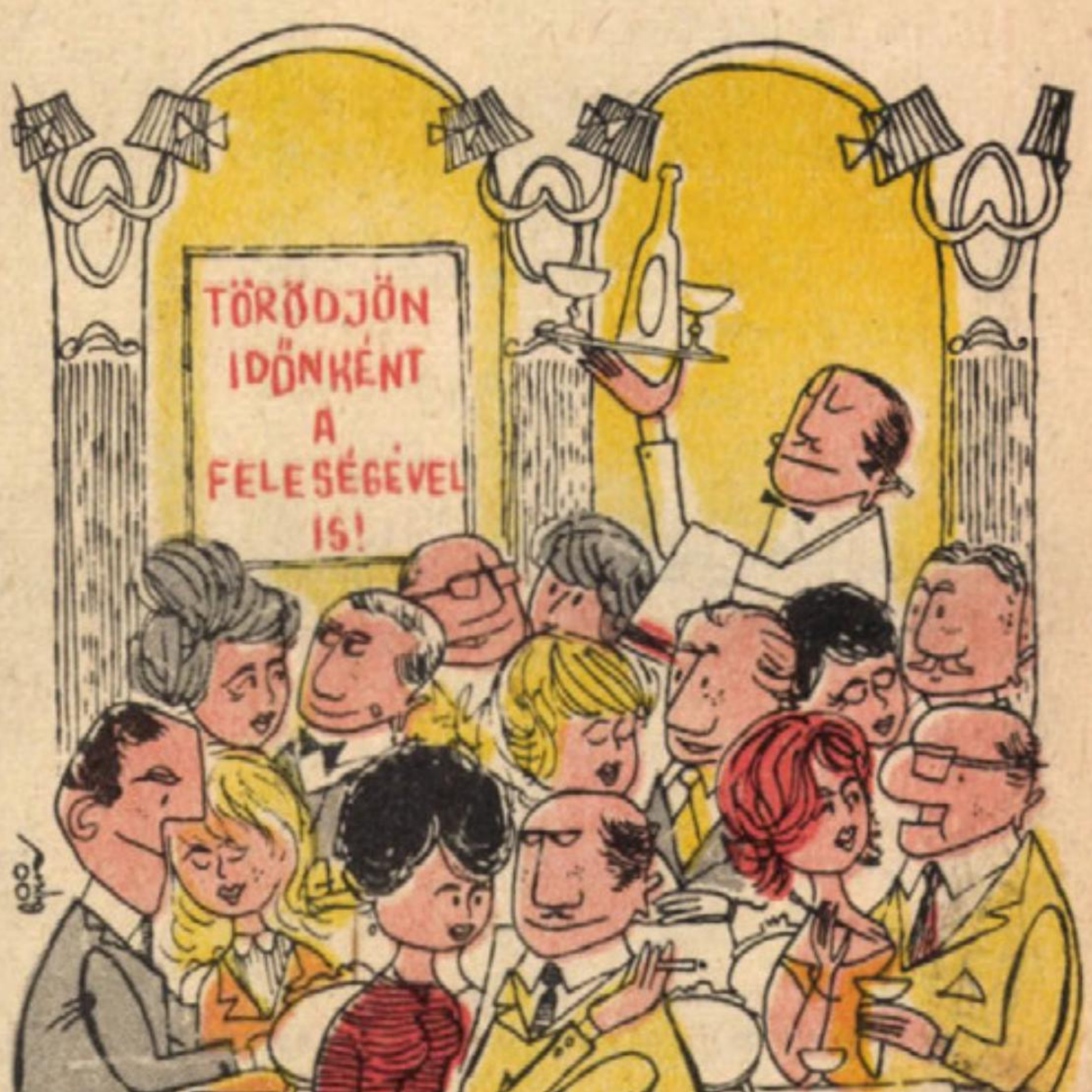

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.4843 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.